

BURJUVA SENDİKALARI AŞMAK

İşçi sendikalarının, sınıf savaşımında belli bir yeri var. Sınıf savaşımının, her yerde, devrim sürecine girdiği bir sırada, sendikaların durumu yeniden ele alınmalıdır. Sınıf mücadelesinin koşulları değişince, mücadele araçlarının durumu, bu gelişmeye bağlı olarak tekrar değerlendirilmelidir.

İşçi sınıfı hareketi, kendi içinde bölünmüş bir harekettir. Bütünlüklü bir işçi sınıfı hareketi olmamıştır hiçbir zaman. İşçi sınıfının ve onun hareketinin bölünmesi, kapitalizmde kaçınılmazdır. İşçi sınıfı, kapitalizmi yıkıp proletarya diktatörlüğü yoluyla, sosyalizmi kurmayı hedeflemediği sürece, kaçınılmaz olarak parçalanmış olacaktır. İktidar için, sınıf savaşımını yükselterek hedefine yönelmediği sürece, işçi sınıfı kaçınılmaz olarak parçalanacaktır. Parçalanma, politik alanda olduğu gibi, ekonomik (sendikal) alanda da görülür.

Daha önceden ortaya çıkan, işçi sınıfının parçalanması, 20. yüzyılda daha yaygın ve belirgin durum aldı. 21. yüzyılın bu birkaç yılında ise daha derin boyutlar kazandı. İşçi sınıfı parçalanmakla kalmadı, burjuvaziyle işbirliğine yönelen partiler ve sendikalar aracılığıyla, burada toplananlar, proletaryanın devrimci ayaklanmalarına ve toplumsal devrimine karşı sermayenin yanında yer aldılar. Devrime karşı, karşı-devrimin safında yer aldılar. İşte 2. enternasyonal partileri. İşte onların etkisindeki sendikalar. Bu partiler, giderek zorunlu olarak burjuva partileri oldular. Sendikalar da burjuvazinin denetimine girdi.

Sendikalar, kimi yerlerde, karşı-devrimcilerle birlikte hareket ederken, kimi yerlerde ise burjuvazi ile birlikte davranmamakla birlikte, işçi sınıfının devrimci hedefine de destek vermemişlerdir. Rusya'da Demiryolu İşçileri Sendikası, Sovyet iktidarına destek vermemiştir. Lenin, bu işçilerin ikna olmasını gelişmelere bırakmak gerektiğini belirtmiştir. Küba Devrimi sırasında işçilerin belirli bir kesimi, sarı sendikaların denetimindeydi.

“İşçi sendikalarının çoğu o sıralar sarı grupların elin-

deydi –bugün de Venezuela'da sarı sendikaların elinde olduğu gibi- buna rağmen, herkes greve destek verdi.” (Fidel Castro)

Fidel Castro'nun söylediği gibi, Venezuelada da sendikalar sarı grupların elindeydi.

“Geleneksel İşçi Sendika Federasyonu Confederacion de Trabajadores de Venezuela (CTV), ülkenin en önde gelen sendika örgütü olarak bilinmektedir. Bir milyondan fazla üyesi olduğunu iddia eden CTV, sürekli muhalefeti (Bolivar Devrimine karşı olan gerici muhalefet –NB) ve muhalefetin öncülük ettiği genel grevi desteklemektedir. 2002 Aralık ayında, 2003'ün

Şubatı'na dek uzatılarak sürececek bir hükümet karşıtı petrol grevine CTV sendika konfederasyonu, Ticaret Odaları Fedecamaras'ın(!) yanında katıldı.”

Türkiye'de sendikalar, devlet denetiminde kuruldu. Amaç açıktı, devlet güdümlü sarı sendikalara dayanarak işçileri denetim altında tutmak. Diğer kapitalist ülkelerde, sendikalar ya komünistlerin öncülüğünde kuruldu, ya da komünistlerin denetimine girdi. Sermaye, Türkiye'de bunun önüne geçmeye çalıştı. Burjuvaziye ve devlete sıkı bağlarla bağlı olan sendikalar, CIA tarafından finanse edildi, eğitildi ve yönlendirildi. Sarı Türk-İş, 12 Eylül'de faşist cuntanın yanında yer aldı, hükümetine katıldı. Türkiye'deki bazı sendikalar ise, faşist niteliktedir. Bunlar, devlet ve sermaye tarafından sürekli destekleniyor. DİSK ise, burjuva sendikacılık anlayışını hiçbir zaman aşmadı. Tabanında devrimci işçilerin varlığına rağmen, yönetimi daima burjuvaziyle birlikte hareket etmiştir. KESK ise, reformizmin etkisindedir.

Burjuva sendikacılığı neye dayanıyor, nereden besleniyor? Her şeyden önce, bu sendikalar, sermaye sınıfına ve devletine binlerce bağla bağlıdır. Aralarında çok sıkı bir ilişki var. İşçi sınıfını denetim altında tutmak için sermaye tarafından daima besleniyor, korunuyor ve destekleniyor. Bunun yanında, özellikle düzen güçlerinin etkisinde kalan geri işçiler tarafından destek görüyorlar. Ayrıca, çok sayıdaki işsize göre, kendini şanslı sayan işçiler tarafından da destek görüyorlar. Burjuva sendikalarını ayakta tutan diğer bir durum, sendikacıların yüksek geliri, konformizm ve sayısız ayrıcalıklardır. Sendika yöneticileri, ayrıcalıklı bir konumdadır. İşçi aيداتlarını istedikleri gibi harcayabiliyorlar. Onlar üzerinde gerçek anlamda bir işçi denetimi yoktur. Devrim, tüm bu grupların ayrıcalıklarına son vereceği için, hepsi devrime karşı, sermayenin yanında yer alırlar. Çünkü onları ayakta tutan bu düzendir ve bu düzenin egemenleriyle kurdukları sayısız ilişkidir. Devrim ise, kurulu düzeni ortadan kaldırır.

Sendikalar ne denli sermayenin denetiminde olurlarsa olsunlar, ne denli geri ve kapitalizm yanlısı olurlarsa olsunlar, komünistler en geri sendikalar da bile çalışırlar. Ancak sendikalarda çalışma ve sendikalara karşı somut koşullara göre değişir. Her yerde ve her durumda aynı tutum alınmaz. Somut durum çözümlenmesi, marksist yöntemi burada da geçerlidir. Ancak komünistler, sendikalarla ilişki konusunda her türlü mekanik ve dogmatik anlayışı reddederler. Sendikalar önce ele geçirilir, sonra, işçiler bu sendikalar eliyle sermayeye karşı harekete geçirilir anlayışı, mekanik bir anlayıştır. Çünkü böyle bir sonuç, çoğu kez ya olanaksızdır, ya da çok uzun yılları alır. Dışımızdaki koşullar ise, bizim bu şekilde mekanik bir yol izlememizi beklemez. Yalnızca devrim hedefi olmayanlar ya da devrimi ileriyeye erteleyenler, buralarda yıllarca oyalanıp dururlar. Biz böyle oyalanırsak, dışımızdaki koşullar geçip gider. Ve biz devrime, hiç bir zaman hazırlanmamış oluruz.

İşçilerin devrime kitlesel olarak katılması için, burjuva sendikalar aşılmalıdır. Bunun için her zaman geçerli bir yol olarak, sendikalarda, fabrikalarda çok sıkı çalışılmalı; işçilerle güçlü bağlar kurulmalıdır. İşçilerle sıkı ilişkiler içinde olmak, onları örgütlemek ve harekete geçirmek, komünistler için bir tercih sorunu değil, bir zorunluluktur. Aynı zamanda, komünist parti olmanın bir gereğidir. Fakat işçi kitleleri içinde çalışmak, edilgen evrimcilik anlayışına göre değil, sıçramalı gelişmeye göre, devrimci bir anlayışla yapılmalıdır.

Dünya işçi sınıfı hareketi tarihi ve devrimler, burjuva (sarı) sendikaların nasıl aşıldığının zengin örnekleriyle doludur. Bundan sonra da başka örnekleri ortaya çıkacaktır. Burjuva sendikaları aşmanın en etkin yolu, devrimci mücadeledir, devrimin kendisidir. Rusya'da sendikaların engeli devrimle aşıldı. Küba'da sarı sendika engeli yine devrimle aşıldı.

Devrime giden yolda, işçilerin devrimci eylemleriyle, sokak gösterileriyle ve ayaklanmayla da sarı sendikalar aşılır, işçiler onların etkisinden kurtulup devrimci mücadeleye katılırlar. İşte 1 Mayıs Taksim eylemi. İşte Hrant Dink'in görkemli devrimci cenaze töreni. Her iki devrimci eyleme de, işçiler belli ölçüde sendikalarını aşarak ve zorlayarak katıldılar. Burjuva sendikaların nasıl aşıldığına dair dünya ve Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde daha sayısız örnek var.

Burjuva sendikaları aşıp, işçileri devrime çekmenin bir yolu da, işçi komite ve konseyleridir. İşçi komite ve konseyleri sendikalardan daha kapsamlıdır; çünkü gündelikli işçiyi bile örgütler. Bu sınıf organları, mücadele, ayaklanma ve iktidar organları oldukları; mücadelenin ekonomik ve politik yönünü birleştirdikleri için, en geniş kitleyi devrime hazırlarlar.

di. Fidel Castro, devrimin son aşamasında "devrimci genel grev" çağrısı yapar. Sarı sendikaların engeline rağmen, işçiler devrimci genel greve katıldı. Venezuela'da sarı sendika konfederasyonu, Bolivarcı Devrimle aşılır. Bu demek değildir ki, sarı sendikalar ve reformist sendikalar yalnızca devrimle aşılır. Devrime giden yolda, işçilerin devrimci eylemleriyle, sokak gösterileriyle ve ayaklanmayla da sarı sendikalar aşılır, işçiler onların etkisinden kurtulup devrimci mücadeleye katılırlar. İşte 1 Mayıs Taksim eylemi. İşte Hrant Dink'in görkemli devrimci cenaze töreni. Her iki devrimci eyleme de, işçiler belli ölçüde sendikalarını aşarak ve zorlayarak katıldılar. Burjuva sendikaların nasıl aşıldığına dair dünya ve Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde daha sayısız örnek var.

Burjuva sendikaları aşıp, işçileri devrime çekmenin bir yolu da, işçi komite ve konseyleridir. İşçi komite ve konseyleri sendikalardan daha kapsamlıdır;

çünkü gündelikli işçiyi bile örgütler. Bu sınıf organları, mücadele, ayaklanma ve iktidar organları oldukları; mücadelenin ekonomik ve politik yönünü birleştirdikleri için, en geniş kitleyi devrime hazırlarlar.

Küresel kitle eylemleri, burjuva sendikaların nasıl aşıldığının başka bir örneğini verir bize. Devrimci sokak gösterileri, kitleler üzerinde öyle bir etki yarattı ki, en geri kitleler dahi eylemlere katıldı. Latin Amerika'daki devrimci mücadele, geniş işçi kitlelerinin sarı sendikaların etkisinden kurtulup, devrimci sokak gösterilerine katıldıkları örneklerle doludur. Buralarda sendikalar çoğu kez, ya durumlarını koruyor ya da işçilerin baskısıyla eylemlere katılıyorlar.

Tüm bu örnekler, bir kez daha, kitleleri uyandırmanın, eği tmenin ve onları harekete geçirmenin en etkili yolunun devrimci mücadele olduğunu gösteriyor.

C.DAĞLI

Bizi sürekli izleyenler, hemen her zaman devrimin engellenemez gücünden ve teknelci sermayenin her adımını devrimin baskısıyla atmasından söz ettiğimizi bilirler. Güncel değerlendirmelerimizin başında da, sonunda da devrim var.

Biz bunları söyledikçe, ortalama sol düşünceye sahip olanlar, yerlerinden zıplıyorlar: “Hani nerede devrim?! Her sokak başında patlayan silahlar duymuyoruz... Milyonlarca insan sokakları zaptetti de haberimiz mi olmadı?” Bu biraz, “tavuk yumurta yapar” önermesine, “hani yumurta?” diyerek itiraz etmeye benziyor.

Küçük Burjuva Devrimciliğin Kaderi

Devrimi ancak yumurta kapağına dayandığında kabul etmeye hazır bu bakış açısı için, önemli olan, onun küçük burjuva sınıfa özgü algılayış ve politika yapma çizgisiyle yakın ilişkisidir.

Sınıf ilişkileri, toplumsal konumu ve iktisadi gerçekliği, küçük-burjuva sınıfı her dönem, korku ve umut arasındaki daracık alana hapseder. Tek bir adımda mülksüzleşme korkusuna yenik düşer ve yine tek bir adımda büyük kazanç ve kariyer sahibi olma umuduyla sarhoş olur.

Bu sınıfın siyasi temsilcileri de, Hrant Dink’in cenazesi ve 1 Mayıs eylemlerinin kitleselliği ile coşar ve herkesten önce matbaya koşup “Manşetleri değiştirin: İşte Devrim!” diye bağırır. Çok değil, bir kaç ay sonra faşist kalabalıkların gürültüsünde, bu kez, “eyvah, eyvah” hayıflanmalarında ilk olma şampiyonluğuna soyunur. Abartıyor muyuz? Son aylarda bir çok yayında “en iyi felaket tellahı biziz” yarışmasına tanık olmadık mı?

İşçileri de Etkiliyor

Bizler için önemli olan, bu küçük burjuvalara özgü korku-umut cenderesinin, işçi sınıfı saflarında ne kadar etkili olduğudur. Hemen söyleyelim: Fazlasıyla etkilidir.

Bu topraklar, oldukça kalabalık bir küçük-burjuva nüfusa sahiptir. Daha da ötesi, bu sınıf, politik olarak devrimci bir konumda bulunuyor. Dünyanın pek az ülkesinde küçük burjuva sınıfı bu denli hareketli, bu denli politik bir konumdadır. Ve ne yazık ki, bu sınıfla işçiler arasında Çin Seddi yoktur. Küçük burjuva sınıfa ait politik nitelikler, her zaman proletaryanın saflarına sızıyor; hatta kimi zaman onu boğuyor.

2006 yılında Ordu’da fındık üreticilerinin muazzam bir kitle gösterisi olmuştu. 70 bin üretici, bütün gün ve gece devam eden bir ayaklanma provasından geçti. Polis saldırlarına karşı gösterilen direnç, dünyada az görülür örneklerdendi. Hükümete duyulan öfke, milletvekillerinin aylarca Ordu il sınırından uzakta durmalarına neden olmuştu.

Sonra neler oldu? Aynı hükümet, seçim öncesi fındık fiyatlarına zam yaptı ve Ordu’da yine birinci parti olmayı başardı. İşte bu tavır, küçük burjuva politik özün dışı vurumundan başka birşey değildir. En uç noktalara savrulmak, sürekli yalpalamak, onun öz niteliğidir. Sabırsız heyecan ve umutsuz korku arasına sıkışan bu sınıf, etrafa öyle keskin bir koku yayar ki, işçi sınıfının etkilenmesi olanaksızdır.

Seydişehir Alüminyum İşletmesi’nde işçiler, iki yıl önce, gündemi alt üst eden devrimci eylemlere giriştiler. Öfkelerinden, fabrika yöneticilerinin evleri, arabaları ve hükümet partisinin binaları, haklarına düşeni fazlasıyla aldı. Olaylar günler boyu sürdü.

DEVİRİMİ GÖREBİLMEK

Sonra duruldu. Ve hükümet partisi bir kez daha bölgenin en çok oy alan partisi oldu. Kritik anlarda bir proleter gibi davranan işçi, durgunluk anlarında küçük burjuva gibi davranıyor.

Devrimin Engelleri

Devrim cephesinin çoğunluğunu etkisi altına alan (gördüğümüz gibi bu etki, sınıfların gerçek ilişkileri temelinde nesnel bir zemine sahiptir), yalpalayan, bir uçtan diğerine savrulan ruh hali, -açıkça söylemekte yarar var-, devrimin karşı karşıya bulunduğu en önemli handikaptır.

Bir devrim, hiçbir şeyden görmediği kadar, devrimci öncülerin yalpalamalarından zarar görür. Bu öncüler, kendi yalpalamalarıyla, işçi sınıfının üzerindeki küçük burjuva etkiyi azaltmazlar, çoğaltırlar; sınıf bilincini keskinleştirmezler aksine köreltirler; cesaretle ve büyük adımlar atılmasını değil, tersine “gerçekçi” ve küçük adımlar atılmasını telkin ederler. Ve böylece, devrimin yükselişinin kritik anlarında, yoğunlaşan devrimci enerjiye nitel bir sıçrama kazandırmaktansa, bu enerjinin soğuyup dağılmasına neden olurlar.

Bugün devrimci proleter politikaların en geniş kitleler arasında yankı bulmasının önündeki en ciddi engel, küçük burjuva devrimciliğinin bu etkisidir. Oportünizme karşı mücadele edilmeden devrimi başaramayacağımız gerçeği, şimdi daha açık anlaşılıştır.

Devrim Doğru Yerde Aranmalı

Yazının başındaki soruya geri dönelim: Devrim nerede?

O, ne bizim kafamızın içinde korumaya çalıştığımız bir umut ilacıdır, ne de sokak başlarında henüz patlamamış namlularda gömülmüştür. Devrim, bir dip akıntısıdır... Zaman zaman bütün gücüy-le karaya vurduğunda köpüklü dalgalar yaratan bir dip akıntısı...

Devrimi, yarından umudunu kesmiş nüfusun %70’ini oluşturan yoksul emekçi sınıfların hoşnutsuzluğunda görün. Devrimi, sayıları şimdiden 6 milyonu aşmış işsizlerin sabırsızlığında, haftada 70 saat çalışmak zorunda bırakılan işçilerin korkunç bezginliğinde, öfkesinde, özlemlerinde, arayışlarında; evlerini korumak için her an eyleme geçmeye hazır gecekondu mahallerinde görün.

Devrim, görme yetisini kaybetmeyenler için son derece so-muttur; yoksul emekçi sınıfların alabildiğine zengin, çeşitlilikteki tepki ve mücadelelerinde, yani sınıfların nesnel ilişkilerinde boy verip gelişmekte.

Bu haliyle devrim, yaşayıp gelişen ama henüz bayraklarının üzerine ne yazacağını bilmeyen, tüm gücünü toparlamak konusundaki belirsizliğini aşmış, kendi karargahını ve kurmay heyetini henüz işbaşına getirmemiş bir ordudur.

Şu haliyle bile, bu ordunun yarattığı korkuyu burjuvazinin hiç dinmeyen politik krizinde, atılan her adımın kısa sürede eskiiyip işe yaramaz hale gelişinde görün... Devrimi bir de karşı-devrimin aynasında, onun endişeli azgınlığında, toplumun kutuplaşmasına hız veren keskinliğinde görün.

Unutmayalım ki, devrimin esas gücünü henüz görmedik Sınıfların karşılıklı ilişkilerinin ve mücadelelerinin zengin çeşitliliğinde boy veren devrim, oportünist öncülerini aşacak birikime ulaştığı gün, asıl işte o gün, muazzam gücünü gösterecek. □

GREVLER VE ÜRETİMDEN GELEN GÜÇTEKİ DEĞİŞİMLER

TELEKOM grevi bitti ve geride çokça tartışılacak deneyimler bıraktı. Grev 44 gün sürdü, bu süre içinde işçiler sabırla TELEKOM altyapısının arızalarla işlemez hale gelmesini beklediler. Üst üste binen arızaların taşeron firmalar tarafından giderilmesini önlemek için defalarca polisle çatıştılar, tutuklandılar.

Borsanın fiberoptik kablolarında meydana gelen arıza, adeta greve son noktayı koydu. Borsa 46 milyon YTL kayıp açıkla-
yınca, patronlar yönünden grevin bitirilmesi farz oldu. İşçiler, bir çok isteklerinin karşılandığı bir anlaşmaya imza attılar. Böylece, TELEKOM gibi, en ileri teknik imkanlarla yürütülen, hem kurulumunda hem de işletilmesinde yetkin mühendisliğin ve otomasyonun kilit rol oynadığı sektörlerde bile, yalın insan emeği olmadan bütün bu altyapının kendini yeniden üretmeyeceği pratikte görüldü. Sanayi ötesi toplum fantezileriyle proletaryanın sınıf olarak tarihe karıştığını iddia edenlerin kulaklarına kar suyu kaçtı.

Özgün Bir Grev

Proletarya için bu grev, farklı bir deneyimdi. Grevin gücü, şalterlerin inmesinde, üretim bandının durmasında ve böylece sermaye döngüsünün kilitlenmesindedir. İşçi, pazarlık gücünü buradan alır. TELEKOM grevinde ne şalter indi, ne de uydular yörüngeden çıktı. Bu durum yalnızca TELEKOM gibi sektörlerle özgü değildir.

Sermaye sınıfı, bir işyerindeki grevin üretim bandını durdurmasıyla, bütün sermaye döngüsünün de durmasını önleyecek tedbirler geliştirmiştir. Taşeronlaşma, bu tedbirlerin başında geliyor. Büyük fabrikaların kurulu kapasitelerinin, coğrafi bakımdan birbirinden uzak daha küçük fabrikalara dağıtılması, fabrika envanter stoklarının minimuma indirilmesi; herhangi bir fabrikada kurulu olan ama atıl durumdaki üretim kapasitesiyle telafi edilmesi... Sadece Türkiye’de değil, bütün dünyada emek hareketinin karşısına çıkan açmaz budur.

Sermayenin, üretimi bir yerden öbür yere kaydıracak esneklikte oluşu, işçi sendikalarının elindeki “üretimden gelen gücü” önemli oranda azalttı. Fakat, her zaman olduğu gibi, işçi sınıfının kolektif bilinci, sendikacıların içinden çıkamadığı bu açmazı, kendi kitlesel deneyimleriyle aşmasını bildi. Şimdi bütün dünya proletaryası, üretimden gelen gücünü değil, bir sınıf olarak politik gücünü öne çıkartıyor.

Kendi Yolunu Çizen Sınıf

Emeğin mücadele tarihine bakıldığında görülecektir ki; proletaryanın kolektif bilinci, içinde doğup büyüdüğü ekonomik yapıya göre biçimlenir. Ve bu kolektif bilinç her zaman, sermayenin önüne çıkardığı açmazları, bir şekilde aşmayı bilmiştir.

Burjuvazi, emeği, fabrika düzeyinde makineli sanayiye eklemeye çalıştığı o ilk zamanlarda, işçi sınıfının tepkisi, makineleri kırmak olmuştur. Çünkü makine, emeğin zanaatkarlığa özgü niteliklerini, sermayeden bir ölçüde bağımsızlaşabildiği ayrıcalıklarını silip götürüyordu. İşçiler, makineleri esas düşman gibi gördüler. Ancak, hemen tüm alanlara giren makineli

fabrika üretimi ile işçiler, emeğin yetkin ve bağımsız niteliğinden gelen direniş gücünü kaybettiler. Antonio Negri’nin betimlemesiyle, durum aşağı-yukarı şöyleydi: “Bir zamanlar patronlar dedelerimizi tarlalardan koparıp aldıklarında, onları fabrikaya götürüyor, boyunlarına bir çalar saat takıp, onlara şöyle diyorlardı: ‘saat çaldığımda kolu aşağı indir!’”

Boynunda bir çalar saatle dolaşsa da, emeğin kolektif bilinci, önüne çıkan bu açmazı kavramayı ve duruma uygun davranmayı öğrendi. Artık işçiler emeğin tüm bağımsızlığını alıp götürmenin makineler değil, onlara sahip olan burjuvalar olduğunu anladılar. Üstelik, makineli üretimin bolluk ve daha kısa çalışma süresi anlamına geldiğini gördüler. İşçilerin bundan sonraki mücadelesi, bu bolluktan paylarına düşeni almak ve çalışma saatlerini kısaltmak hedefine odaklandı.

Makineli fabrika üretiminde emek, tamamen homojen, alabildiğine basite indirgenmiş bir niteliğe bürününce, işçiler emek pazarı üzerindeki güçlerini tahkim etmeye giriştiler. Genel oy hakkı, parasız eğitim ve sağlık hizmetleri, barınma hakkı ve 8 saatlik işgünü için mücadele, 19. yüzyılın tümü boyunca emeğin mücadelesinin ana eksenleri oldu. Böylesi genel politik hakları, ancak bir sınıf olarak sermayenin karşısına dikilmekle elde edeceğini kavrayan proletarya, üretimden gelen gücünü keşfetti: Şalterler indi, makineler durdu, dayanışma grevleriyle hareket genel grevler seviyesine yükseldi. Böylece, emek ile sermaye arasındaki mücadeleye yeni bir unsur, Toplu İş Sözleşmeleri (TİS) eklenmiş oldu.

TİS Düzeninin Yükselişi ve Düşüşü

İlk örneklerini 20. yüzyılın başında Amerika’daki otomobil fabrikalarında gördüğümüz kitlesel ve seri üretime dayalı sermaye birikimi, emeğin niteliksizleştirilmesinde geline en son noktaydı. Önünde akıp giden bandın hızına yetişmek için, üç saniyede iki vida sıkmak ve hayatı boyunca bu işi yapmak zorunda bırakılan emeğin, bu yeni sömürü sistemine karşı tepkisi, hatalı ürünlerin dağılımıyla sonuçlandı. İşçiler, böylesine bezdirici ve niteliksizleştirici çalışma disiplinine, ancak TİS düzeni sayesinde belli bir seviyeye yükselttikleri yaşam standartlarına tutunarak tabi olabildiler.

Bu yaşam standartları, 1970’lerde krize giren sermaye birikimini tehdit etmeye başladığında, sermaye TİS düzenini parçalayacak yeni üretim düzenlemesini adım adım egemen kıldı. Onbinlerce işçinin çalıştığı dev fabrikalar, aşamalar halinde bazen ülkenin uzak bir diyarına, bazen de başka bir kıtaya taşınarak bölündü. Ürünlerin her bir bölümü, üretimin her bir aşaması, farklı coğrafyalara dağıldı. C.Dağlı’nın ifadesiyle, bu da sermayenin makine kırıcılığıydı. Büyük ölçekli üretimin tek bir merkezde

toplantı ürettiği gücü, farklı yerlere dağılmak üzere kırılıyordu. Bu, TİS döneminin adım adım sonunu getirecekti.

Daha küçük üretim tesislerinin minimuma indirilen sermaye stoku nedeniyle işçiler şalter indirerek patronlara işyeri temelinde fazla zarar veremiyorlardı. Her şeyden önce bu patronlar artık, bölgenin herhangi bir zengini değil, uluslararası ölçekte üretim yapan dev tekellerdi. Tekelciliğin doğurduğu aşırı kapasite, şimdi onlarca fabrika arasında dağıtılmıştı ve bir fabrikada ortaya çıkan grevin yarattığı aksama, farklı coğrafyalardaki atıl kapasitenin çalıştırılmasıyla kapatılabiliyordu. Özellikle imalat sanayiinde emek mücadelesi veren sendikalar, sermayenin bu hareketliliğine karşı direnmekte zorlandılar: Ücret sendikacılığının yerine, sermaye başka yerlere kaçmasın diye sürekli, “fedakarlıkta bulunan taraf” konumuna razı oldular. Bu da, geçen yüzyıl boyunca, TİS düzeni içinde kazanılan işçi haklarının teker teker geri alınması için sermayeyi cesaretlendirdi.

Sermayenin Denetiminden Kaçan Emek

Bu açmazdan çıkışın yolu, emeğin kolektif bilincinden doğdu. Ne de olsa kolektif bilinç, sendikal sınırlara hapsedilemezdi. Her şeyden önce bu bilinç, emeğin yarattığı gücün toplumsal niteliğinden fıkkırıyordu.

Sermaye, emeği tamamen kendisine bağımlı kılmak için attığı her adımda, proletaryaya yeni ve ileri nitelikler kazandırmak zorunda kalmıştır. Manifaktürden makineli sanayiye geçerken, emeği tüm özgün niteliklerinden sıyrıp yalın emek haline getirdiğinde, her biri sınıfsal aidiyetle hareket eden bir proletarya ordusu yaratmış oldu.

Kitlesel büyük ölçekli üretimin aynı çatı altında toplanan proleter ordularını dağıtmak için sermaye, makine kırıcılığına başvurunca, bu kez proleter ordusu, daha önce sınıf bilincinin ulaşamadığı alanlara taşınmış oldu. Ayrıca, seri kitlesel üretimin azgınca sömürüsüne direnen emeği yeni bir çalışma disiplinine sokmak için, esnek üretim modellerini yaygınlaştırdığında, emeğe yepyeni nitelikler kazandırdı. Emek artık üç saniyede iki vida sıkarak değil, gün boyunca üretimin çok farklı aşamaları arasında koşuşturarak duran, makinelerin çalışmasını denetleyen, kalite kontrolü kendisi yapan; yani, üretimi neredeyse baştan sona katedecek bilgiye, beceriye sahip bir emektir.

Gelişen üretici güç, emeği, sermaye tarafından denetlenemez konumlara yükseltmeye başladı. Ve bu da, üretimi gerçekleştirmek için

çok yönlü beceri ve de toplumsal nitelikler kazanan emek ile, meta olarak sermayeye satılmak zorunda olan emek-gücü arasındaki gerilimi had safhaya tırmandırıyor.

TİS ve işyeri odaklı mücadelede meta olarak emek-gücüne standart koşullar kazandırmak, sermayenin hareketliliği nedeniyle zora girince, emeğin kolektif bilinci, yüzünü emeğin ve üretimin toplumsal niteliklerinin kabulü mücadelesine doğru dönüyor. Bu mücadele, ancak emeğin politik bir güç olmasından geçer.

Denilebilir ki, 1990’lı yıllar, bu geçişin sancılarının yaşandığı dönemler oldu. İşçiler, özellikle Avrupa’da, TİS düzenini koruyabilmek için, “yüzyılın grevlerini” örgütlediler. Sonra gidecek bu grevler, sermayenin kolayca alınıp başka yerlere taşınmayacağı üretim alanlarıyla sınırlı kaldı: Tren yolları, limanlar, maden işletmeleri vb.

Ne var ki, emeğin kolektif bilinci, Seattle ’99 olaylarıyla birlikte yeni bir konum almıştı bile. Şimdi belki şalterler inmiyor, üretim bantları durmuyordu, ama emek şimdi çok daha derinlere inebilecek bir mücadelenin kıvılcımını çakmıştı. Dünya proletaryası, Seattle’dan başlayarak, savaşlara, çevre katliamına, yoksul ülkelerin sömürüsüne ve bunun gibi bir dizi siyasi sorun-

da kendi sözünü söylemeye ve politik ağırlığını koymaya başlıyordu. IMF, DTÖ gibi emperyalist-kapitalist egemenliğin fildişi kulelerine karşı düzenlenen politik nitelikte genel grevler, 20. yüzyılın tümü boyunca görülmeven yoğunluğa ulaşıyordu.

Varsın sermaye, emeğin üretimden gelen gücünü ve şalter indirme direncini, kendi sermaye döngüsünü garantiye alarak zayıflatmış olsun. Emeğin kolektif bilinci bu kez, toplumsal ve politik bir güç olarak ortaya çıkmaya başladı. Emek artık zanaatkarlardan farklı olarak, bireysel bir güç değil, ama toplumsal bir güç olarak yeni niteliklerle donanmıştır. Bu nitelikler onu aynı derece gelişmiş özelemlerle ve bilinçle donatıyor. Bu yeni konum, sermayenin, onu iş disipliniyle denetim altına aldığı noktanın ilerisindedir. Emek, dünyanın bütün sorunlarını anti-kapitalist bir kapta eritecek enerjiyi biriktiriyor.

TELEKOM grevi, dünya çapında gördüğü destek ve sempatiyle bu eğilimin bir aynası oldu. Bu, grevin sonucunda elde edilen ücret zamları ve diğer haklarla karşılaştırılmayacak kadar değerli bir kazanımdır.□

Sermaye sınıfı, bir işyerindeki grevin üretim bandını durdurmasıyla, bütün sermaye döngüsünün de durmasını önleyecek tedbirler geliştirmiştir. Taşeronlaşma, bu tedbirlerin başında geliyor. Büyük fabrikaların kurulu kapasitelerinin, coğrafi bakımdan birbirinden uzak daha küçük fabrikalara dağıtılması, fabrika envanter stoklarının minimuma indirilmesi; herhangi bir fabrikada kurulu olan ama atıl durumdaki üretim kapasitesiyle telafi edilmesi... Sadece Türkiye’de değil, bütün dünyada emek hareketinin karşısına çıkan açmaz budur.

Sermayenin, üretimi bir yerden öbür yere kaydıracak esneklikte oluşu, işçi sendikalarının elindeki “üretimden gelen gücü” önemli oranda azalttı. Fakat, her zaman olduğu gibi, işçi sınıfının kolektif bilinci, sendikacıların içinden çıkamadığı bu açmazı, kendi kitlesel deneyimleriyle aşmasını bildi. Şimdi bütün dünya proletaryası, üretimden gelen gücünü değil, bir sınıf olarak politik gücünü öne çıkartıyor.

ESKİŞEHİR'DE 19 ARALIK PANELİ

Eskişehir'de 19 Aralık Cuma günü saat 14.00'de, devletin tüm engelleme çalışmalarına, gözaltı ve linç terörüne rağmen F tipi zindanlar ve 19 Aralık Katliamı konulu bir panel düzenlendi.

EHP Konferans Salonunda gerçekleştirilen panele, 19 Aralık 2000 tarihinde zindanlarda yaşanan savaşın canlı tanıklarından, Nihat GÖKTAŞ ve Vefa SERDAR panelist olarak katıldı.

Konuşmaya ilk önce, Ölüm Orucu Gazisi olan ve bu eylemin izlerini bedeninde taşıyan Nihat GÖKTAŞ başladı.

Nihat GÖKTAŞ; daha önce Eskişehir'de açılan ve 128 gün süren Ölüm Orucu eylemi ile Eskişehir F tipinin kapatıldığını söyleyerek başladığı konuşmasına, dönemin Başbakanı Bülent ECEVİT'in "İçeriye hakim olamazsanız, dışarıya hakim olamazsınız" sözünü hatırlattı. 19 Aralık katliamını meşrulaştırmak adına devletin, o dönemde, zindanlarda uyuşturucu bulunduğunu, tünel kazarak kaçmaların olduğunu, silah, telefon gibi araçların kullanıldığını gündeme taşıyarak, bu saldırıları meşru hale getirmeye çalıştığını söyleyerek devam etti.

Devletin hücre sistemini oluşturmaya çalışmasının asıl sorun olduğunu vurgulayan GÖKTAŞ, bu sistemle, insanların başkalarına ve hatta kendisine yabancılaştırılarak, her şeye boyun eğdirilmeye çalışıldığını söyledi. F tiplerinin yerleşim yerlerine uzak yerlere yapılmasıyla, ulaşımı güçleştirme ve yalnızlaştırma yönteminin uygulanmak istendiğini, Ölüm Orucuna girenlerin bile, bu sistemle 3 defa aramadan geçtiğini, tutukluların, ziyaretçileriyle bırakın temasının, seslerini bile ancak telefon aracılığı ile iletebildikleri bir durumun oluştuğunu, arama noktasından geçerken cihazın, pantolon fermuarına bile ötmesi nedeniyle ziyaretçilerin pantolonlarını çıkartmaya zorlandığı, kabul etmeyenlerin ise ziyarete alınmadıklarını belirtti.

Kendisinin 19 Aralık günü Bursa cezaevinde olduğunu, kapıların 20 dakika erken açılmasının dikkatini çektiğini, yüzü gözü maskeli askerlerin içeri girdiğini farkettilerini, bunun akabinde parola olarak belirledikleri "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz" sloganı ile çatışmaların başladığını ve bu olaylarda 2 devrimcinin ölümsüzleştiğini söyleyerek yaşadığı olayı anlattığı konuşmasına, 19 Aralık'ta 30 kişinin öldüğünü, bunlardan 2'sinin asker olduğunu, bu askerlerin ölümünden dolayı kendilerine dava açıldığını; oysa daha sonra emekli bir yüzbaşının anılarında, askerleri kaza sonucu diğer askerlerin vurduğunu söy-

lediğini anlattı. 19 Aralık olayını sadece katliam olarak değil, direniş ve ideallere ölümüne bağlılık olarak adlandırılması gerektiğini söyledikten sonra, ölümsüzleşen 2 siper yoldaşının, son sözlerinin "biz ölüyoruz, ancak mücadelenin devam ettiğini biliyoruz. Siz de bu mücadeleyi devam ettirin ve kendi ideallerinize sahip çıkın" olduğunu söyleyerek konuşmasını bitirdi.

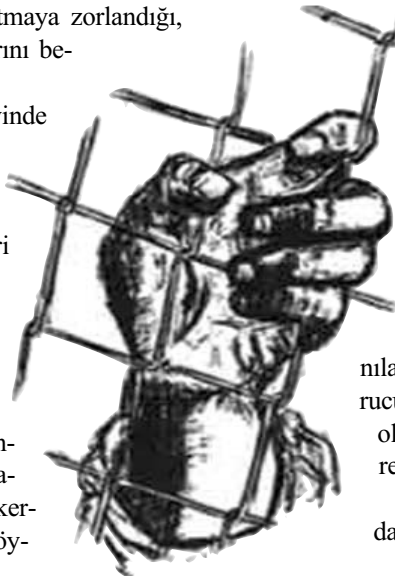
Daha sonra söz alan Vefa SERDAR; 19 Aralık Katliamı'nda ve sonrasında Ölüm Orucu eylemi sürecinde ölümsüzleşen yoldaşları ve siper yoldaşlarını saygı ve sevgiyle andığını söyleyerek sözlerine başladı. 19 Aralık sürecinin, bir savaş olduğunu söyledi ve "Nihat arkadaşla burada bulunmamız hala bu mücadeleyi sürdürdüğümüzü gösterir" dedi.

Devletin 19 Aralık katliamıyla sadece devrimcilere değil, yükselen devrime saldırdığını, çünkü o dönemdeki ekonomik krizle, devrimin mayalandığını, devrimci mücadeleye katılmaların arttığını, cezaevlerine sempatan olarak gelenlerin, militan olarak çıktığının doğru olduğunu, bu durumun dışarıya çok büyük moral ve güç verdiğini söyledi. Devletin de bu durumu çok iyi bildiğini, moral kalelerini fethetmek istediğini, içeriye hakim olamazsanız dışarıya hakim olamazsınız söyleminin pratiği olarak bu katliamın yapıldığını belirttiği konuşmasına; 19 Aralık olaylarının, tutsakların bu kısıtlı imkanlarla bunları yapabiliyorlar ise dışarıdakilerin daha çok şey yapabileceklerini gösterdiğini söyledi.

19 Aralık olayını Çanakkale Cezaevinde yaşadığını belirterek, biz bunu bekliyorduk, hazırlıklarımızı da ona göre yapmıştık, aslında Ulucanlar katliamı bu olayların provası niteliğindedeydi. Daha o zamanlar bunun yapılacağını biliyorduk. Çünkü o dönemlerde kredi musluklarının açılması ve devrimin engellenmesi için bunlar planlanmıştı ve planlı olanı hayata geçirmeye başladılar. Adına da "Hayata Dönüş Operasyonu" dedikleri katliamı anlatan konuşmasına, biz bunu bekliyorduk, ama dizlerimiz titremedi, bilinçli ve yürekliydik, çünkü, burada vereceğimiz mücadeleyle tarih yazacağımızın bilincindeydik. Diyecek, olay günü, atılan bombaları battaniyelerle tutmaya ve düşen bombaları ise suya atarak etkisiz hale getirmeye çalıştıklarını, battaniyeyi Ölüm Orucu savaşçılarının üzerine bomba gelmesin diye tavanda açılan deliklerden birinin önüne tuttuğu sırada bombanın birinin sağ kolundan yaralandığını anlattı. Bu olaylar sırasında siper yoldaşlığının en iyi örneklerini yaşadığını da vurguladıktan sonra, Ölüm Orucu eylemlerinin, halkların bilincinde ve yüreğinde kazanılan bir zafer olduğunu, 19 Aralık ve Ölüm Orucu eylemlerinin bu anlamda bir kahramanlık olduğunu belirttikten sonra konuşmasını bitirecek sorular bölümüne geçildi.

Sorular sorulara verilen cevapların ardından, saat 16:00 civarında panel sona erdi.

Eskişehir Mücadele Birliği Platformu



İZMİR AYIŞIĞI'NDA 19 ARALIK ANMASI

“Vurulmuştu en önde giden

*Vurulmuştu yürek yarası can yoldaşım
Gidiyordu yüzünde inatçı bir gülümseme”*

Öyle bir coğrafyada devrim mücadelesi yürütüyoruz ki... Hangi gün var ki katliamlara tanıklık etmemiş, hangi gün var ki devrim savaşçılarının yarattığı bir destanı görmemiş. Her günümüz katliamlar, isyanlar, yaratılan destanlarla dolu. Yaşanan onca katliamın devrim ve komünizm savaşçıların yaratıkları mücadele örneği ve destan arasında 19 Aralık Zindan Savaşları ve Ölüm Orucu eylemi kuşkusuz ayrı bir yere sahiptir. Ülkelerimizde ve dünyanın herhangi bir yerinde komünizme bağlılığın devrimde kararlılığın en güzel bir kaç örneğinden biridir. Fidel, Che ve yoldaşlarının Granma'yla Küba'ya inmesi neyse, neyse bir Kızıl Ordu erinin faşizmin burçlarına Reichstag'a orak çekiçli kızıl bayrağımızı çekmesi, 19 Aralık Zindan Savaşları ve tarihi Ölüm Orucu eylemi de odur. Bir dönüm noktasıdır 19 Aralık bu topraklarda devrimin mutlaka kazanacağı dönümü, faşizmin ne kadar ileri gidebileceğinin ve devrimin neler yapabileceğinin göstergesidir ve devrim çok daha ileri gidebilir ve gidecek de. Ne mutlu bize ki, 19 Aralık zindan savaşlarında barikatların en önünde savaşanlarla aynı türküyü söylüyoruz, ne mutlu bize ki onlarla aynı gemide aynı rotaya gidiyoruz. Ne mutlu bize ki faşizmi teslim olmaya çağırın Murat'ın yoldaşlarıyız, Ölüm Orucu savaşçısı olmayı devrimci olmanın doğal bir gereği sayan Sibel'in, Paris Barikatları'ndaki, Ekim Devrimi'ndeki kadınların ellerinde dalgalanan kızıl bayrağı yükseğe en yükseğe çeken Aysun'un yoldaşlarıyız.

Tarih ne 19 Aralık katliamını ne de Ölüm Orucu eylemini unutmayacak ve tarih çok uzaklarda olmayan o büyük günlerde yine görecektir ki Mavi Atlasa Kızıl Şeritler çekenlerin yoldaşları dünyayı kızıla boyayacaklar, dünyayı beyaz ordulara, faşizme dar edecekler.

İzmir Ayışığı Sanat Merkezi'nde 23 Aralık Pazar günü 19 Aralık katliamında ve Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen devrim ve komünizm savaşçıları, Aysun, Murat ve Sibel'in şahsında anmak için bir anma programı gerçekleştirdik. Saat 14:30'da devrim ve komünizm mücadelesinde bayraklaşan savaşçılar için yapılan saygı duruşuyla başlayan etkinliğimize, kanlı katliamı ve Ölüm Orucu eylemini anlatan belgesel

gösterimiyle devam ettik. Belgesel gösteriminin ardından bir arkadaşımız, Mavi Atlasa Kızıl Şeritler Çektik kitabı'ndan şiirler okudu. Daha sonra Grup Sıra Neferi'nden ve Grup Emeğe Eziği'den arkadaşlarımız bizlere hazırladıkları müzik dinletilerini sundular. Etkinliğimizin kapanışını Dört Ateşten Gün Dört Ölümden Gece kitabının dramatisasyonu ile yaptık. Dramatisasyonun sonlarında, etkinliğimize katılan bir anamızın yerinden bağırarak Nazım'ın “Düşenler döğüşerek öldüler, güneşe gömüldüler, vaktimiz yok onların matemini tutmaya, akın var güneş akın, güneşi zapt edeceğiz güneşin zaptı yakın” dizelerini okumasıyla, o an hepimizde içiçe geçmiş olan kin, öfke, sevgi ve bağlılık duyguları en yükseklere ulaştı. Etkinliğimize katılan insanların çoğunu 19 Aralık katliamını ve Ölüm Orucularını ilk kez duyuyor olması ve ilk kez böyle bir etkinliğe katılıyor olması, programımızın amacına ulaştığını gösteriyordu. **ŞAN OLSUN 19 ARALIK'TA ZİNDANLARDA KOMÜNİZMİN ONU-**

RU OLANLARA! ŞAN OLSUN ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇILARINA! ŞAN OLSUN MURATIMIZA, AYSUNUMUZA, SİBELİMİZE!

**ZİNDANLARI YIKACAĞIZ
ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!
İzmir Ayışığı Sanat Merkezi**



19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ



19 Aralık Zindan Katliamının yedinci yıl dönümünde bir çok yerde olduğu gibi İzmir'de de çeşitli eylemlerle katliamın unutulmadığı ve unutturulmayacağı gösterildi.

19 Aralık Çarşamba günü bir araya gelen devrimci kurumlar tarafından yapılan basın açıklamasıyla katliam protesto edildi. “19 Aralık Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız” pankartının, katliamda ve Ölüm Orucu eyleminde ölümsüzleşen devrim savaşçıları

nın resimlerinin taşındığı açıklama okunan şiir ve atılan sloganlarla son buldu. Devrimci kurumların örgütlediği eyleme bizler de Mücadele Birliği olarak katılarak destek verdik.

DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

19 ARALIK KATLIAMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ!

İzmir Mücadele Birliği Platformu

ESKİŞEHİR'DE 19 ARALIK VE MARAŞ KATLIAMI PROTESTO EYLEMİ

26 Aralık günü saat 12:30'da Eskişehir Adalar Migros önünde, BDSP, DGH, DPG, EHP, EMEP, HALKEVLERİ, İHD, MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU, ODAK, ÖDP, SDP'nin yaptığı ortak basın açıklamasıyla, 19 Aralık ve Maraş katliamları protesto edildi.

"Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz", "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Devrimci İrade Teslim Alınmaz" ve "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları ile başlayan basın açıklamasında; emekçilerin devrimci iradesi ve yarınları dair yarattıkları umut karşısında, egemenlerin düzenlediği bu katliamların, ne ilk ne de son katliam olacağı vurgusu yapılarak; zindanlardaki katliamların, medya ve basın kalemlerinin



desteğini de alarak gerçekleştirildiği söylendi. Zamanın Başbakanı Bülent Ecevit'in "Sokaklara hakim olmamız için, önce cezaevlerine hakim olmalıyız" sözü hatırlatılarak, aslında bu sözle, dışarıda sömürüye karşı çıkanları susturmanın amaçlandığı, 28 tutsağın canına ve yüzlencesinin yaralanmasına neden olan ve 4 gün boyunca, kurşunlar, gaz bombaları ve kimyasal silahlarla yapılan saldırılarla devrimci iradenin teslim alınmadığına dünyanın tanıklık ettiği söylendi.

24 Aralık 1978 tarihinde Maraş'ta, egemenlerin yaptığı katliamlarda, dinin kullanıldığına dikkat çekildi. Katliamın sanıklarının bugün kimisinin milletvekili, kimisinin işadamı, kimisinin de parti başkanı olduğu, bunun katliamları gerçekleştiren tetikçilerin ödüllendirilmesi olduğu belirtildi. Yıllardır sürdürülen bu saldırıların, bugün

Kürt halkı üzerinde uygulanan imha ve inkar politikaları, yürütülen sınır ötesi operasyonla bir kez daha gün yüzüne çıktığı, egemen sınıf ile işçiler ve emekçiler arasındaki savaşın devam ettiği, sınır ötesi operasyon yapılırken içeride "temizlik" operasyonunu gerçekleştirmeyi borç bilen devletin, yeni F tipleri yapılması ile saldırılarını artıracığının anlaşıldığı belirtilen açıklama; tüm bu katliamlara karşın, tüm halkın tek kurtuluş olan devrim mücadelesi çerçevesinde örgütlenmeye çağrı yapılarak sonlandırıldı.

Eskişehir Mücadele Birliği Platformu

ESKİŞEHİR'DE BİLDİRİ DAĞITIMI

Merhaba Mücadele Birliği Okurları;

Devrimci tutsaklar 19 Aralık günü devletin ansızın gelen saldırısıyla karşılaştılar.. Faşist devlet, devrimcilerin işçi ve emekçi sınıfıyla bağı koparmak için her yolu denemiş fakat zindanlardaki devrimci tutsakları teslim alamamıştır. Zindanlardaki devrimci tutsaklar işçi sınıfının öncülük misyonunu en iyi şekilde yerine getiriyorlardı ve devlet bundan korkuyordu. Devletin yapması gereken açtı ve devrimciler olağan bir savaşı bekliyorlardı. Çünkü gün geçtikçe devletin ve tekelci burjuvazinin korkusu bin kat daha artıyordu. Faşist devlet 19 Aralık günü yaklaşık 20 zindandaki devrimci tutsaklara saldırıya geçti. Devrimcileri teslim alabileceklerini düşünüyorlardı. Fakat başaramadılar. Zindanlar savaş alanına döndü. Tarihte eşi benzeri bulunmayan bir savaş yaşandı. Onlarca devrimci ölümsüzleşti yüzlencesi sakat kaldı. Fakat hiçbirisi teslim olmadı. Faşist devletin bu saldırısı sonuçsuz kaldı ve devrimci tutsaklar tarafından büyük bir zaferle halkların yüreğine ve bilincine kazındı. Devrimciler kanlarının son damlasına dek savaştılar ve cesaretleriyle insanlık tarihine geçtiler.

Bizler Eskişehir Mücadele Birliği okurları olarak 18 Aralık günü, bu yaşananları, emekçilere duyurmak amacıyla 19 Aralık'la ilgili bildirimimizi Gültepe Mahallesi, Yıldıztepe Mahallesi, Büyükdere Mahallesi ve Yenikent Mahallesinde yoğun bir şekilde dağıttık. Devrimcilerin başeğmezliklerini birkez daha Eskişehir'de işçi ve emekçilere duyurduk.

**DEVRİMCİ TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞMEDEN İŞÇİ VE EMEKÇİLER ÖZGÜRLEŞMEZ!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

Eskişehir'den Mücadele Birliği Okurları

ESKİŞEHİR'DE PANKART ASMA EYLEMİ



26 Aralık Çarşamba günü, zindanlar sorununu işçilere taşımak için devrimci işçiler olarak pankart asma eylemi gerçekleştirdik.

19 Aralık 2000'de devlet devrimci tutsaklara saldırmış ve 28 devrimciyi katlederek onlarca yaralamıştı. "Sokaklara egemen olmak" için zindanların teslim alınması gerektiği bilinciy-le hareket eden sermaye sınıfı, böylece dışarıda da işçi ve emekçilere azgınca saldırabilecek, toplumu teslim alabilecekti. Fakat devrimci tutsaklar 4 gün süren zindan savaşlarında başeğmez bir tutum sergileyerek sermaye sınıfının hesaplarını boşa çıkardı.

Biz de Devrimci İşçi Komiteleri olarak, işçilerin servislerine binmek için yollara düştüğü sa-bahın erken saatlerinde "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" yazılı pankartımızı, Gültepe Mahallesi, Cemevi duvarına asarak işçilerin özgürlük mücadelesi ile zindanlar arasındaki bağı işçilere belirtmek istedik.

**DEVRİMCİ İRADE TUTSAK ALINAMAZ!
DEVRİMCİ TUTSAKLAR ONURUMUZDUR!**

ESKİŞEHİR DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ

ANTEP'TE 19 ARALIK EYLEMİ



Zindan savaşlarında önemli bir dönüm noktası olan ve özgürlük ve sosyalizm mücadelesinde nasıl savaşmak gerektiğinin işçi ve emekçilere gösterildiği 19 Aralık zindan savaşları, yıldönümünde yine öfkeyle karşılandı.

19 Aralık katliamının 7. yılında bu sınıfsal öfke kendini Antep'te de gösterdi. Antep'te 19 Aralık 2007 Çarşamba günü bir eylem gerçekleştirildi. Saat 12.30'da Balıklı Parkı'nda gerçekleştirilen eylem Mücadele Birliği Platformu, DTP, İHD, ESP ve 78'liler Derneği tarafından örgütlendi. Mücadele Birliği Platformu adliye önünden Balıklı Parkı'na kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüş esnasında dövizler açılarak "Zindanları Yıkalım Tutsaklara Özgürlük" ve "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganları atıldı. Eylem alanına gelindiğinde ise okunan basın açıklamasında; zindan katliamlarında onlarca devrimcinin katledildiği yüzlerce devrimcinin ölüm oruçlarında yaşamını yitirdiği ve sakat kaldığı belirtildikten sonra devrimci tutsakların halkın sorunlarını çözmek için mücadele ettikleri ve tutsakların, özgür, eşit ve kardeşçe yaşanabilecek sömürsüz bir dünya için mücadele ettikleri vurgulandı ve sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçiler duyarlı olmaya ve mücadeleyi yükseltmeye çağırıldı.

Eylem esnasında ise "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" "Devrimci Tutsaklar Teslim Alınmaz" "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganları atıldı. Mücadele Birliği Platformu da eylemde "Bedel Ödedik Bedel Ödeteceğiz" "Devrimci Tutsaklar Özgürleşmeden İşçi Ve Emekçiler Özgürleşemez" ve "Zindanları Yıkalım Tutsaklara Özgürlük" yazılı ve Mücadele birliği imzalı dövizleri taşıdı.

Mücadele Birliği/Antep

19 ARALIK'TA GAZİLER'DE EYLEM

19 Aralık katliamının yıldönümünde Antep'te yapılan ortak basın açıklamasının ardından Mücadele Birliği Platformu tarafından Antep'in en işlek caddesi olan Gaziler Caddesinde yaklaşık yarım saat süren bir eylem örgütlendi. Eylemde Mücadele Birliği'nin çıkarttığı "19 Aralık Katliamını Unutmadık Unutturmayacağız" başlıklı bildirimlerinin dağıtımı yoğun bir şekilde gerçekleştirildi. Toplu olarak yapılan bildiri dağıtımının insanlar tarafından oldukça ilgiyle ve olumlu karşılandığı görüldü. Bildiri dağıtımını takiben yine Mücadele Birliğinin çıkarttığı kuşlamalar bir eylem şeklinde sloganlarla yapıldı. Gaziler Caddesi bir anda "Zindanları Yıkalım Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla inledi. Bütün insanların yoğun ilgisini çeken eylem sloganların ardından büyük bir coşkuyla sona erdi. Eylem sona erdikten ve kitle dağıldıktan sonra ise Çevik Kuvvet polislerinin eyleme müdahale etmek üzere adliye arkasında hazırlıklar yaptıkları görüldü.

Mücadele Birliği/Antep



ZİNDANLARI YIKALIM TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

19 Aralık 2000'de daha uyanmamıştı İstanbul, gece güne evrilirken geldiler umudun, özgürlüğün, mutluluğun düşmanı sermaye sınıfının uşakları, katletmeye. Devrimci tutsaklar biliyor

ve bekliyordu bu hain saldırıyı, tek silahlarıyla; yürek, bilinç ve işçi sınıfı davasına bağlılıkla... Savaşılacak asla teslim olunmayacak, devrimci komünist iradenin teslim alınmayacağı geçmiş zindan savaşlarında olduğu gibi bugün de kanıtlanacaktı. Sermaye sınıfının uşakları 20 ayrı cezaevine eş zamanlı olarak vahşice saldırıya geçti. Ancak düşündüğü gibi olmadı. Proleter devrimci tutsaklar bu en eşitsiz koşullarda, sermaye sınıfının binlerce gaz bombası, on binlerce polisi, askeri ve özel timiyle en donanımlı silahlarına karşı bilinç, yürek ve işçi sınıfı davasına bağlılıklarından başka hiç bir silahları yoktu. Faşist sermaye ordusuna karşı 4 gün 4 gece son cezaevi duvarları yıkılana kadar savaştilar. Bu savaş sonucunda 28 devrimci tutsak ölümsüzleşti, onlarca sakat kaldı. Devrimci tutsakların işkenceyle sevk edildikleri F tiplerinde başlanan Ölüm Orucu Eylemi'nde sermayenin yaydığı "örgüt baskısıyla ölüm orucu yapıyorlar" vb. haberlerini boşa çıkardılar. Tek kişilik hücrede bile sürdürülen şanlı Ölüm Orucu Eylemi'yle ve sürdürdükleri komün yaşamlarıyla dostu düşmana proleter komünist iradenin ve kolektif yaşamın tek kişilik hücrelerde bile devam ettirebildiğini gösterdiler. Devrimci tutsakların bu eylemi, bu kararlılığı, bu savaşı toplumun farklı kesimine de yansıdı. İşçiler grevlerinde fabrika kapılarını kilitleyip barikatlar kurarak ve açlık grevlerine başlayarak sermaye sınıfının saldırılarına karşı koydular.

Bizler Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlü, sınıf bilinçli işçiler olarak biliyoruz ki; öncülerimizi özgürleştirmeden biz işçiler ve emekçi halklar özgürleşemez. Bu bilinç ve inançla 19 Aralık 2007 tarihinde saat 07:30'da E5 yolu üzerine bakan Merter ve Cevizlibağ arasında bulunan büyük bir inşaatın duvarına "Devrimci Tutsaklar Özgürleştirilmeden İşçiler Özgürleşemez / Devrimci İşçi Komiteleri" imzalı bir pankart astık. Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın davalarına bağlılığın tek göstergesi örgütlenerek devrimci mücadeleyi yükseltmek; açlığın olmadığı, sınıf ayrıcalıklarının olmadığı, insanların yaşamdan zevk aldığı, mutlu olduğu toplumu yani sosyalizmi kurmamızdır. Bu davadan vazgeçmek veya geri düşmek yoldaşlarımıza ve siper yoldaşlarımıza en büyük ihanet olacaktır. İşçileri ve emekçileri Komite ve Konseyler'de örgütlenmeye, devrim ve sosyalizm için mücadeleye çağırıyoruz. Sömürüden, açlıktan, aşağılanmaktan kurtulmak istiyorsak örgütlü mücadeleye katılmadan kurtuluş yüzü göremeyiz.

19 ARALIK VE

**ÖLÜM ORUCU SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ**

İstanbul Devrimci İşçi Komiteleri

DERİNLEŞEN KRİZ

Türkiye, toplumsal yaşamın her alanında sınıf savaşımının sertleştiği, kitlelerin özgürlük ve toplumsal kuruluş özleminin derinleştiği; birikmiş özlüm ve beklentilerin sokaklara devrimci kitle eylemi olarak yansıdığı bir yılı geride bıraktı. Tekelci sermaye sınıfı, 2007'yi "rahat" bir yıl olarak geçirmedir. Aksine, geride bıraktığımız yıl, tekelci sınıf egemenliğini, tekelci kapitalist düzeni temellerinden sarsan gelişmelerle dolu olarak geçti.

Somut olgularla kolayca kanıtlanabilecek bu saptama önemlidir ve akıldan çıkarılmamalıdır. Tekelci burjuva sınıf, sosyal reformistlerin de yardımıyla, bu gerçeği kitlelerin hafızalarından silmeye, gözlerden saklamaya, unutturmaya çalışıyor. Çünkü buna ihtiyacı var. Çünkü, egemenliği sarsılmakta olan her egemen sınıfın ihtiyaç duyduğu morale onun fazlasıyla ihtiyacı var. Bu yüzden, burjuva politikacılar, generaller, patronlar hergün televizyonların karşısına geçip "burjuva cephesinde herşey yolunda" diye propaganda yapıyor; tekelci basın düzenin sağlam ve sarsılmaz olduğuna dair haber ve demeçleri eksik etmiyor. "Bir çakıl taş alamazlar", "bu devleti yıkmaya kimsenin gücü yetmez" edebiyatı tekrar revaçta. Belli ki, karşı devrim cephesinin kurmay heyeti moral, güven ve cesaret toplamak için mezarlıkta ıslık çalıyor. Karşı devrim cephesinde korku dağları sarmış.

Türkiye'nin mevcut durumu Osmanlı'nın son günleriyle kıyaslanıyorsa ve bu kıyaslama bizzat Genelkurmay Başkanı tarafından yapılıyorsa, bütün karşı iddia ve propagandalara karşın, karşı devrim cephesinde ters giden şeyler var demektir. Bu gerçeği emperyalistler dahil düzenin bütün sahip ve koruyucuları biliyor, görüyorlar. Bu nedenle, düzeni ayakta tutmak üzere tedbir üzerine tedbir alıyor; düzenin en önemli ve acil sorunun "iç ve dış güvenlik" olduğunu açıkça ifade ediyorlar. Burjuvazi korkuyor. Geride bıraktığımız yıl, burjuva sınıfın kendini, düzenini yoksul emekçi sınıfların, Kürt halkının tehdidi altında gördüğü bir yıl olarak geçti.

Bu bir toplumsal devrim korkusuydu. Tekelci sermaye sınıfı bu korkudan korunabilmek için iki temel kurumuna sığındı: Ordu ve polis. 2007, tekelci sermaye sınıfının bu iki kurumu olağanüstü yetkilerle donattığı; neredeyse bütün insiyatifi onlara devrettiği bir yıl oldu. Geçtiğimiz yılın son aylarında emekçi sınıflar ve Kürt halkı üzerindeki polis baskısı ve terörü doruk noktasına çıktı. Yirmiden fazla kişi ya polis karakollarında ya da sokakta öldürüldü. İşkence yapan, adam öldüren, bomba patlatan, provakasyon yapan asker ve polisler açıktan ve pervasızca kollandı. "İyi çocuklar"ın içerde olanları dışarıya salındı; dışarda olanları işbaşına koşuldu.

Faşist devlet 2007 yılına Hırant Dink'i katlederek başlamıştı. Yüzbinlerce insanın sokaklara dökülüp gösteri yapması onu planlarını hayata geçirmekten caydırmadı. Malatya'da bir yayınevinde üç kişi Hıristiyanlığı yayıyorlar gerekçesiyle boğazları

kesilerek hunharca katledildi. "İyi çocuklar" ya da "tosuncuklar" "iş bitiriyorlar" dı ama yaptıklarını da yüzlerine gözlerine bulaştırıyorlardı. "Tosuncuklar"ın arkalarında bıraktıkları izler, katliamlarda hep faşist devletin kapısına çıkıyordu. Bu arada egemenler arasındaki çelişkiler derinleşti ve iş "e-muhtıra" yayınlamaya kadar vardı. "Cumhuriyet Mitingleri"nin gericiliğe karşı olduğunu düşünen milyonlarca insan, büyük bir yanılmsamıyla, meydanlara koştu. Yanılgı halindeki kitleler başkalarını da yanılttılar. Generaller, milyonların sokaklara akmasını kendilerine destek olarak algıladılar. İki ay sonra hükümeti köşeye sıkıştırmak üzere aynı mitingleri tekrarlamak istediklerinde iki bin kişiyi zor toplayabildiler. Kitleler, egemenler arasındaki dalaşın figüranı olmayı reddettiler.

Tekelci sermaye sınıfı ise, devrime güç veren kendi içindeki çelişkilerin bir an önce uzlaşmayla çözülmesi için çaba gösteriyordu. Önce genel seçimler konusunda, arkasından Cumhurbaşkanlığı konusunda uzlaşma sağlandı. Çatışan taraflar arasında toplumsal devrimin, Kürt halkının özgürlük savaşımının ezilmesi konusunda bir anlaşmazlık yoktu. Anlaşmazlık, bunun yöntemleri üzerineydi. Sonuçta yöntemler üzerinde de anlaşıldılar. Hem askeri yöntemler hem de politik çevirme yöntemleri bir arada kullanılacaktı. Tekelci sermaye sınıfı politik ve askeri temsilcilerinin toplumsal devrim karşısında bu kardeşleşmesinden, bu el sıkışmasından memnundu. Başbakan Recep, daha genel seçimlerin ilk gününde, "tek millet, tek bayrak, tek devlet" diyerek Orgeneral Yaşar'dan geri kalmayacağını mesajını vermişti.

Fakat tekelci burjuva sınıfın rahat uyuyabilmesi, gecelerini korkusuz geçirebilmesi için bunlar kafi gelemezdi, gelmedi. Emperyalistlerin tam ve kesin desteğini almadan burjuvazi kendini güvende hissedemezdi. ABD'ye koşup diz üstünde yardım istediler. Toplumsal devrim korkusuyla yatıp kalkmaktansa emperyalistlerin tüm koşullarını kabul etmek her zaman evladır. Kürt halkının özgürlük savaşına, Kürt-Türk halklarının birleşik devrimine karşı, önce ABD'nin, arkasından tüm emperyalistlerin tam ve kesin desteğini aldılar. Gerici İran, Irak ve Kürt burjuvazisi bu karşı devrimci ittifakta yerlerini almakta gecikmediler. Böylece, 2007'nin son aylarını geride bırakırken Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimine karşı uluslararası burjuvazinin karşı devrimci ittifakı da sağlanmış oluyordu.

MADALYONUN ÖBÜR YÜZÜ

Elbette, ortaya konulan bu tablo sadece madalyonun bir yüzünü, 2007'nin karşı devrim cephesine ait yüzünü anlatıyor. Bu madalyonun bir de işçi sınıfına, emekçi sınıflara, Kürt halkına, devrimci güçlere ait yüzü de var. Gerçeği tam ve bütün yönleriyle görebilmek için tablonun bu yüzünü de ortaya koymak gerek.

Faşist devletin geride bıraktığımız yıla bir cinayetle başlamasına emekçiler dev bir gösteriyle yanıt verdiler. Yarım milyo-

YÜKSELEN DEVRİM

na yakın insan sokaklara aktı. Bu ne faşist devletin ne de tekelci sermaye sınıfının beklediği bir tepkiydi. Hırant Dink'in cenaze töreninde sokaklara akan yüzbinler kitlelerde birikmiş yıkıcı devrimci öfkeyi açığa çıkardı. İki aylık süre içinde meydana gelen irili ufaklı pek çok gösteriden sonra Kürt halkı ve devrimci güçler bütün tehditlere meydan okuyarak Newroz'da meydanları yüzbinlerle doldurdular. Faşist devletin, karşı devrimin her hamlesine birleşik devrimin toplumsal güçleri dev gösterilerle yanıt veriyorlardı. Hem de kendiliğinden, hem de sosyal reformistlerin ve oportünistlerin engellemelerine rağmen...

Bu hareketin köklerinin ne kadar derin ve sağlam; öfkenin ne kadar güçlü biriktiğinin ifadesiydi. Yine de, sosyal reformistler ve oportünistler, dev kitle gösterilerinin kendilerinde yol açtığı heyecan söner sönmez eski nakaratlarına geri dönüyorlardı. Onlara göre devrim cephesinde herşey berbat, karşı devrim cephesinde herşey yolunda idi. Karamsardılar –ve hala öyleler-. Onların bu karamsarlığının temelinde proletaryaya, emekçi sınıflara, Kürt halkına güvensizlik vardır. Bu yüzden devrimci kitle hareketinin düzeni temellerinden sarstığı anlarda bile bu adamlar devrime inanacaklarına ve devrimci görevleri yerine getireceklerine burjuvazinin en umutsuz anda bile bir çıkış yolu bulacağına inanırlar. Böyle bir davranış biçimi ağızlarına kadar burjuvaziye güven duygusuyla dolu olanların doğasına uygundur.

1 Mayıs 2007'ye böyle gelindi. Şüphe yok ki, 1 Mayıs 2007 emekçi sınıfların devrimci kararlılığı, militanlığı, devrimci eyleme duydukları isteği ifade etmeleri ve biriktirdikleri yıkıcı öfkeyi açığa vurmaları açısından devrimci kitle hareketi için bir dönüm noktasıydı. Onyediyi yıl sonra, binlerce insan, faşist devletin her türlü tehdidine meydan okuyarak, tehlikelere aldırmandan 1 Mayıs Taksim alanına çıkmış, polisle bütün gün çatışmıştı. Devrimci kitlelerin bu davranışı sosyal reformistlerin ve oportünistlerin yıllarca tekrarladıkları yalan ve demogojileri yerle bir etmişti. Görüldü ki, 1 Mayıs Taksim Alanı'na çıkmak istemeyen kitleler değildi ama onları bu alana çıkarmak istemeyen sosyal reformistler ve oportünistlerdi.

Devrimci kitle hareketinin doruk noktaları diyebileceğimiz Newroz ve 1 Mayıs eylemlerinin öncesinde ve sonrasında meydana gelen irili ufaklı sayısız kitle eylemini, işçi grevini, fabrika direnişini, yoksul semtlerdeki halkın yıkımlara karşı militanca direnişini saymaya ise gerek görmüyoruz. Tekelci sermaye sınıfı, emekçi sınıflarda, yoksul kitlelerde, Kürt halkında birikmiş büyük öfkeyi görüyor ve bunun düzen açısından nasıl bir tehlike teşkil ettiğini gayet iyi biliyordu. "İç ve dış güvenlik" sorununu daima gündeminin baş sırasında tutması aptallığından değil, işini daima sağlama almaya alışmış; lafa değil icraata önem veren burjuva karakterinden ileri geliyordu. Tekelci burjuvazi, kitlelerin hak ve özgürlük arayışlarını sokaklarda yaptıkları, Kürt halkının özgürlük için kararlı bir savaş yürüttüğü, bütün tehdit-

lere rağmen gerillaya sahip çıkmak suretiyle faşist devlete meydan okuduğu koşullarda başka türlü davranamazdı.

DEVRİM İÇİN ARTAN OLANAKLAR

Bu özet tablo, elbette geride bıraktığımız yıla aittir. Ne var ki, her yeni yıl bir önceki yılın kendisine devrettiği koşulları miras alır ve toplumsal yaşam o miras üzerinden akararak şekillenir. Geleceği görmek ve olası gelişmeleri önceden tahmin edebilmek için geçmişe gözetmanın gerekliliği, hatta zorunluluğu burdan ileri gelir.

2007 yılı, bize Kürt halkı ve emekçi sınıfların devrimci mücadeleleriyle şekillenmiş zengin bir devrimci miras bırakmıştır. Üstelik kitlelerdeki devrimci öfkeyi kat kat artıracak, düzenin toplumsal dayanağı varsayılan küçük esnafı yıkıma uğratarak devrim saflarına fırlatacak yeni bir ekonomik kriz dalgası kapıdan girdi-girecek. Ekonomik durgunluk şimdiden küçük esnafı iflasa sürüklemeye başladı bile. Kendilerinin tabiriyle "piyasada yaprak kıvılcıdamıyor". Bu nedenle 2001 Nisan'ındaki esnaf ayaklanmasının benzerinin, hatta çok daha güçlüsünün yaşanacağını öngörmek bir kehanet sayılmaz. Hatırlanacaktır, o zaman burjuvazi tarihinde ilk defa Meclis'i özel hareket timleriyle koruma ihtiyacı duymuştu.

Dahası var. Kürdistan'da Kürt halkına karşı sürdürülen savaş burjuvazi için herşeyden önce masraf demektir ve bu masrafların karşılanacağı kaynak vergilerdir, zamlardır. Yeni yıla girmeden hükümetin açıkladığı zamlar ve vergiler nasıl bir yoksullaştırma sürecinin başlatıldığını gösteriyor. Hükümete karşı biriken öfkeyi televizyon ekranlarından somut olarak görmek mümkün. Emekçi sınıfların ve küçük esnafın zam, vergi, kredi-faiz borcu kıskacında ekonomik yıkıma uğratılmaları hükümete ve faşist devlete devrimci kitle eylemi olarak geri dönecektir. Bundan kuşku yok.

Bütün bu koşullar ve Kürt halkının özgürlük savaşı birleşik devrimin zaferi için bize muazzam olanaklar sunuyor. Ne var ki, yerinde ve zamanında değerlendirilmedikleri sürece olanaklar sadece olanak olarak kalır. Bunları değerlendirmek en başta Leninistlerin, Leninist Partinin görev ve sorumluluğudur. Bu anlamda önümüzdeki yıl, Leninist Partinin varlığının yaşamsal önem kazandığı bir yıl olacaktır. Koşullar, devrimci komünist politikaların, özellikle de Kürt-Türk halklarının mücadele birliği politikasının yaşama geçmesi için son derece uygundur. Karşı devrim cephesinin çabaları iki halkın devrimci güçlerini en azından tabanda birbirlerine yakınlaştırıyor ve mücadele birliğini gereklilikten çok zorunluluk haline getiriyor. Leninistler, bunu gerçekleştirecek ilkeli ve esnek bir yaklaşıma sahipler; sahip olmak zorundalar.

Yeni yıl, birleşik devrimin çok daha güçlendiği bir yıl olacaktır. □

UMUT NEREDE VAR EDERSEN ORADADIR

Emek Kültür Merkezi'nde yapılan etkinliğimizin konusu 19 Aralık Katliamı ve Zindan Savaşları idi.

2 saate yakın süren etkinliğe, 50'den fazla insan katıldı.

19 Aralık katliamını konu alan kısa bir film gösterimi ile başlayan etkinliğimiz, EKM Tiyatro Grubu'nun hazırladığı "umut" adlı kısa oyunla devam etti. Bu iki bölüm, etkinliğimizin giriş kısmını oluşturuyordu ve gerek film gösterimi, gerekse de tiyatro grubunun genç üyelerinin performansı, daha etkinliğin başında izleyenleri çok etkiledi. Daha sonra yapılan saygı duruşunun ardından, 19 Aralık'ta yaşananları rakamlarla ve çarpıcı olaylarla anlatan bir metin okundu. Bu metnin ardından EKM Tiyatro Grubu bir kez daha sahnedeki yerini aldı ve "Dördüncü Kelebeğin Öyküsü" adlı oyun sergilendi. Sergilenen oyun, Sibel Sürücü yoldaşın Kartal Cezaevi'nden zorla müdahale işkencesi için hastaneye götürülmesini, bunun için yapılan saldırıyı ve Leninist Kadın Tutsakların bu saldırıya karşı gösterdikleri direnişi anlatıyordu. EKM Tiyatro Grubu, iki aydır hazırlanıyordu oyuna ve emeklerinin karşılığını etkinlikte aldılar. Tiyatronun son repliği olan "**O bizsiz bir yaşamı kabul etmedi... hiç vazgeçemedi... SİBEL SÜRÜCÜ ÖLÜMSÜZDÜR!**" sözlerinin ardından alkışlar Tiyatro Grubu sahneden ininceye kadar dinmedi.

Daha sonra F Tiplerinde tutsakların yaşamını çarpıcı örneklerle anlatan bir metin okundu. Metnin hemen ardından sahneye EKM Yönetim Kurulu üyesi İsmail Altun gelerek, derneğimizin adına bir konuşma yaptı.

"19 Aralık'ın üzerinden tam 7 yıl geçti. Ama hala yaratılan bü-



tün değerler ve gösterilen bütün kahramanlıklar taptaze olarak önümüzde duruyor. Ve zindanlardaki mücadele sürüyor... Umut hala dipdiri olarak savunuluyor zindanlarda... Biz bu etkinliğimizle, bu umudun bir parçası olmaya ve umudun hangi bedellerle yaratıldığını hatırlatmaya, unutturmamaya çalıştık. Bu çabamız bundan sonra da devam edecektir. Çünkü biliyoruz ki, F Tiplerindeki son tutsak özgürleşene değin, hiç birimiz özgür değiliz... Ve yine biliyoruz ki, yıllar önce Sibel yoldaşımızın haykırışıyla ilan ettiği ve bugün genç EKM'lilerin haykırışlarıyla bize ulaştığı gibi, umuttan vazgeçmemenin, umutsuzluğu kabul etmemenin hep bir yolu vardır... İşte bu yüzden bir kez daha haykırıyoruz, Umut, nerede var dersen oradadır!

ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

Konuşmanın ardından, Ozan Can Devrani'nin verdiği müzik dinletisi ve okunan şiirlerle etkinliğimiz sona erdi...

Emek Kültür Merkezi/ Reutlingen

TÜRKÜ SÖYLEYEN ZİNDANLARA MEKTUP VAR...

"Politik Özgürlük Olmadan Hiçbir Özgürlük Elde Edilemeyecek, Siz Devrimci Tutsakları da Özgürleştirmeden de Hiçbir İşçinin-Emekçinin de Özgürleşmeyeceğinin Bilincindeyim"

Merhaba Özgür Tutsak Serpin Arkadaş...

Ben kavgamızla, mücadelemizle yeni tanıştım. Yeni tanıştığım yoldaşınız, sana mektup gönderebileceğimi söyledi. Şu an bu sırtları yazarken öyle heyecanlıyım ki...

Bizlere sürekli yetinmek, şükretmek, kadedere inanmak yani kul olmak öğretildi. Soru sormak yerine cevapları önceden, kurulu düzene göre verilmiş; kalıplaşmış düşünceleri benimsemek; konuşmak yerine susmak öğretildi. Bizlere insanın kaderidir denildi ve öyle yetiştirildik.

Peki neydi kader? Bizler okul sularına yeni otururken hayat bilgisi ders kitabının girişinde bir aile resmi vardı. Kadın elinde tepsi, evin erkeğine çay ikram ediyor, evin erkeği elde gazete televizyon karşısında, ayaküstüne ayak atmış hizmet bekliyor. Erkek çocuk elinde tabancasıyla oynuyor, kız çocuğu ise kucagında oyuncak bebeğini sallıyor. Hani derler ya her şeyin başı eğitim, gerçekten de sistem, yaratmak istediği toplum için hiç boş durmamış. Nasıl bir toplum istiyorsa onun eğitimini vermiş. Okuldaki derslerle a-

taerkil aile yapısı benimsetiliyor; zorunlu din dersleriyle de pekiştiriliyor. Daha sonra televizyonla da iyice alkışlatılıyor. Sınıflarda arkadaşlarımız yoktu, rakiplerimiz vardı. Bizlere verilen mesaj, "senden güçsüz olanların ancak sırtına basarak yükselebilirsin" oluyordu. Biz de ona göre sırtlarına basacaklarımızı belirliyor ve yükselmenin hayallerini kuruyorduk. Bugün bakıyorum da on yıllar boyunca nasıl da üyutulmuş, bencilleştirilmiş ve yabancılaştırılmışız.

Bugün bizler öğrenci olarak ücretsiz eğitim; işçi olarak çalışma saatleri en aza indirilmiş, sosyal güvencemizin olduğu, maaşların düşük olmadığı bir iş; kendimizi ekonomik alanda olduğu kadar sosyal alanda da geliştirebileceğimiz sanat ve eğitim merkezleri; bir insan olarak sağlığın, ulaşımın parasız olduğu insanca bir yaşam-sömürsüz bir dünya istiyoruz. Ve ben politik özgürlük kazanılmadan hiçbir özgürlüğün elde edilemeyeceğini anlıyor, kavgamızın haklılığına gerçekliğine ve gerekliliğine tüm yüreğimle inanıyorum.

Mektubu sana yazayım derken, sana-si-

ze dair hiçbir şey yazmadığının farkındayım. Bunun için kusura bakma. İnan ki sana yazma fikri bile beni heyecanlandırdı. Ama şunu bilmeni isterim ki, sen ve senin gibi bütün özgürlük savaşçıları sadece duygusal anlamda sahiplenmiyorum, bilinç olarak sahiplenmeye çalışıyorum, çabalıyorum. Ve daha yolun başındayım, bunun da farkındayım. Ama eminim ki kolektif bir devrimci emekle, özveriyle, sabırla sarf edilecek çabayla ve devrimci değerlerin yaşayan simgesi olan siz devrimci tutsakların yol göstericiliğinde kazanacağımıza inanıyorum. Evet, politik özgürlük olmadan hiçbir özgürlük elde edilemeyecek ama siz devrimci tutsakları da özgürleştirmeden de hiçbir işçinin-emekçinin de özgürleşmeyeceğinin bilincindeyim. Seni-sizleri çok seviyorum.

Türkü tadında kucak dolusu sevgiler...

Sevgi, özlem, bağlılıkla... Daima...

Hatay'dan KARDELEN...

Not: Merhaba... Bu mektup Gebze M Tipi Zindanında bulunan devrimci tutsak Serpin Kablan için kaleme alınmıştır.

AKDENİZ SELÇUK İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!



Yaklaşık beş ay önce İzmir 5. Sanayi Bölgesinde bulunan Akdeniz Selçuk Kargo Şirketi'nden 9 işçi, TÜMTİS'e üye oldukları gerekçesiyle işten çıkarılmışlardı. Bunun üzerine işten çıkarılan 9 işçi ve TÜMTİS üyesi diğer işçiler Akdeniz Selçuk Kargo şirketinin önünde direnişe geçmişlerdi. Sendikalı olarak işe geri dönmek için işyeri önünde mücadele kararı alan işçilere bir çok kez polis ve sivil faşistler tarafından saldırılar düzenlenmişti. Bu saldırılar sırasında işçilerin bir kısmı gözaltına alınmış, yaralanmalar yaşanmıştı. Ama işçiler tüm saldırılara karşı mücadeleye başladıkları ilk günkü kararlılıklarını sürdürüyorlar. İşten çıkarılan 9 işçi ve TÜMTİS'e üye diğer işçiler tarafından direnişin ilk günlerinde dile getirilen "Ya sendika girecek ya kepenkler inecek" sloganlarına uygun davranıyorlar. Biz de her fırsatta direnişe destek ziyaretimizi sürdürüyoruz. Gerek Ayışığı Sanat Merkezi etkinlikleriyle, gerek Mücadele Birliği olarak ziyaretler gerçekleştirilmişti.

21 Aralık'ta Mücadele Birliği olarak bayramın ilk gününde direnişte bulunan işçileri ziyaret için Akdeniz Selçuk Şirketinin önüne gittik. Bayram dolayısıyla işyeri kapalı olunca işçiler de o gün direniş çadırına gitmemişlerdi. Bizler de mezarları 5.Sanayi Sitesinin karşısında Hacılarkırı Mezarlığı'nda bulunan 13 Mart 1982'de idam edilen 3 komünist işçi önderi İ.Ethem COŞKUN, Necati VARDAR, Seyit KONUK'u ziyaret etmiştik. Ziyaretimiz sırasında yoldaşlarımızın mezarlarını temizleyip kızıl karanfillerle donatmıştık.

27 Aralık 2007 Perşembe günü, direnişlerinin 5.ayına girmek üzere olan Akdeniz Selçuk işçilerini Mücadele Birliği Platformu olarak tekrar ziyaret ettik. Ziyaretimiz sırasında direnişin son durumu hakkında işçi arkadaşlardan bilgi alıp kendi düşüncelerimizi aktardık. 12 Aralık tarihinde gözaltına alınan Mart İşçi Kültür Derneği üye ve yöneticileri hakkında bilgi verdik. Ve genel süreç üzerine sohbetler ettik. 14 Aralık akşamı Ayışığı Sanat Merkezi'nin oynayacağı tiyatro oyunu için işten çıkarılan 9 işçi arkadaş ve diğer TÜMTİS'e üye işçileri davet ettikten sonra yaklaşık 3 saat süren ziyaretimizi işçi arkadaşlarımızın yaktıkları ateşin başına içtiğimiz çaylarla sonlandırdık. Direnişteki işçilere yaptığımız ziyaretler, bizler adına gerçekten çok verimli geçti. Ziyaretlerimiz sırasında bir kez daha gördük ki işçi sınıfından öğreneceğimiz ve onlara vereceğimiz çok şey var. Buradan bir kez daha işçi arkadaşların dostane ve samimi tutumları için teşekkür ediyoruz. Ve mücadelelerinin sonuna kadar yanında olduğumuzu, işçi arkadaşlara da belirttiğimiz üzere her araç ve yöntemle de yanlarında olacağımızı bir kez daha yineliyoruz.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
TÜMTİS İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!
BÜTÜN İKTİDAR EMEĞİN OLACAK!**

İzmir Mücadele Birliği Platformu

YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ

Son dönemde başta Kürt halkı olmak üzere devrimci ve ilerici güçler üzerinde saldırılarını ve katliamlarını yoğunlaştıran faşizm, bir yandan Kürt halkının üzerine uçaklardan bombalar yağdırırken, bir yandan da katliamlarına karşı çıkan herkesi bastırmaya çalışıyor. Kürt halkına karşı yapılan "sınır ötesi operasyon" ve yükseltelen faşist saldırılara karşı bir çok yerde gerçekleştirilen, bir çok yerde de yasaklanan "Edi Bese" mitinglerine İzmir'de de yasak getirildi.

23 Aralık Pazar günü Bornova'da yapılmak istenen Barış ve Demokrasi Mitingi yasaklandı. Mitingin yasaklanması üzerine İzmir DTP İl Başkanlığı önünde, aynı gün saat 12:30'da bir basın açıklaması yapıldı. Birçok devrimci ve demokrat çevrenin katıldığı basın açıklamasına, bizler de Mücadele Birliği olarak katılarak destek verdik. Basın açıklaması, devrimci demokrat kurum temsilcilerinin konuşmalarından sonra atılan sloganlarla sona erdi. Basın açıklamasına yaklaşık 400 kişi katıldı.

Tekelci sermaye sınıfı ve onun faşist devleti Kürt halkının üzerine bombalar yağdırarak, devrimci komünist güçlere karşı azgınca saldırarak halkların devrim ve özgürlük yürüyüşünü engellemeye çalışırken; diğer yandan katliam saldırılarına karşı sıradan demokratik eylemlere bile saldırıyor, halklara zora zorla karşı koymaktan başka yol bırakmıyor. Faşist devlet yıkılıp yerine demokratik halk iktidarı kurulmadığı sürece ne Kürt halkı özgürlüğüne ulaşabilir, ne de işçi ve emekçiler sömürsüz bir yaşama ulaşabilirler. Artık halkların en basit sorunları bile devrim sorunu haline gelmiştir. Bu topraklarda on yıllardır verilen mücadele gösteriyor ki devrim ve devrimci mücadele dışında hiçbir şey elde edilemez.

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!
İKTİDAR DIŞINDA
HERŞEY HİÇ BİRŞEYDİR!**

İzmir Mücadele Birliği Platformu

TÜMTİS EYLEMİNİN 77. GÜNÜNDE BASIN AÇIKLAMASI

Antep'te uzun zamandır mücadelesini kararlılıkla sürdüren TÜMTİS'li işçiler eylemlerine devam ediyor. Son olarak işçiler 17.Aralık'ta belediye önünde yine bir basın açıklaması gerçekleştirdiler.

Devrimci İşçi Komiteleri her zaman olduğu gibi bu eylemde de otobüs işçilerinin yanlarında yerlerini aldılar. Basın açıklamasına katılmak için belediye önüne yürüyen DİK'li işçiler belediye önüne geldiğinde "Tümtis İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin



Mücadele Birliği" sloganlarını atarak işçileri selamladı. İşçiler de alkışlarla DİK'li işçileri karşıladı. Bir süre işçilerle ve sendika yöneticileriyle sohbetler edildi. Saatler 12.30'a geldiğinde ise TÜMTİS örgütlenme sekreteri Muharrem YILDIRIM "bugün 77 gündür işe dönmek ve işçilerin alacaklarını almak için mücadele ediyoruz. Şu an yanımızda olan ve bizleri yalnız bırakmayan KESK, TÜRK-İŞ, EĞİTİM-SEN ve DEVRİMCİ İŞÇİ KOMİTELERİ'ne desteklerinden dolayı teşekkür ediyoruz" diyerek konuşmasını yapması için sözü KESK dönem sözcüsü Yusuf ŞAHİNLER'e bıraktı. ŞAHİNLER konuşmasında "bugün işçilerin direnişlerinin 77. günündeyiz. 7 aydan bu yana maaş alamıyoruz. İşçiler kömür alamadıklarından dolayı evlerinde soba yakamazken başkan sıcak koltuğunda oturuyor. Biz KESK olarak 4 gün önceden belediye başkanı ile görüşmek için randevu talep ettik. Ama hala bir cevap almış değiliz. Ne yapmak istediklerini anlayamıyoruz. Buradan valiye ve savcıya sesleniyorum, görevlerini yerine getirsinler. Bir an önce işçilerin işlerine dönsün ve ulaşım sorunu çözülsün" diyerek konuşmasını bitirdi. Daha sonra sözü alan BELEDİYE-İŞ Sendikası Başkanı Ahmet GÖKHAN konuşmasında "bizim mücadelemiz

hak alma mücadelesidir. Bizler rant istemiyoruz ekme istiyoruz. İşçiler aylardır burada yağmur altında ve zaman zaman gözaltına alınıyorlar. Bizler de belediye direnişinde bunlarla karşılaştık. Bizler direnişlerimizde kazandık sizler de kazanacaksınız. Sonuna kadar direneceğiz" diyerek konuşmasını bitirdikten sonra son olarak da TÜMTİS Genel Başkanı Kenan ÖZTÜRK "77 gündür buradayız. Başkan 250 işçiyi açıklıkla yüz yüze bırakıyor ve sömürme politikası halen devam ediyor. Biz,

bir an önce işin başlamasını talep ediyoruz. Daha önce ANTEP halkının da karşı çıkmasına rağmen başkan otobüsleri özelleştirdi. Yine işçileri çalıştırıp sorunu çözeceğine başkalarına rant sağlıyor. Başkan, TV'ye çıkarak 'aç olan varsa yanıma gelsin' diyeceğine her gün burada toplanan 250 işçiyi işini geri versin. Başkan 'hata yaptım' diyor ama hatasını telefi etmiyor. Antep milletvekillerine sesleniyorum, yarın kapı kapı oy istemeyecek misiniz? Hangi yüzle oy istemeyi düşünüyorsunuz. Sizlerle görüşme yaptığımızda bizi haklı buluyorsunuz ama müdahale etmiyorsunuz. Başkan işçilerin sabrını zorluyor. Bu sorun çözülene kadar direnişimiz devam edecek" diyerek konuşmasını bitirdi. İşçiler "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Başkanlık Koltuğu Baki Değildir" şeklinde sloganlar atıldıktan sonra basın açıklaması sona erdi.

Basın açıklaması bittikten sonra DİK'li işçiler yeniden "TÜMTİS İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR", "YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ" sloganlarını atarak belediye önünden ayrıldılar. İşçiler de sloganlara eşlik ederek ve alkışlarla DİK'li işçileri desteklediler.

MÜCADELE BİRLİĞİ/ANTEP

"SAĞLIKTA YIKIMI DURDURALIM"

Yeni çıkacak olan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası yasa tasarisına karşı 27 Aralık Perşembe günü KESK Adana Şubeler Platformu, Adana Tabip Odası ve Dev-Sağlık İş ortak bir eylem düzenledi.

Eylem Hastaneler Kavşağı'nda KESK pankartının açılmasıyla başladı. Ardından Adana Devlet Hastanesi'ne kadar sloganlarla yüründü. Düzenlenen bu eyleme Adana'dan Mücadele Birliği okurları olarak destek verdik. Yürüyüş yolu boyunca "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Hasta Hastane Kapısında Ölecek", "Hastane Halkındır Satılamaz", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek" şeklinde sloganlar atıldı.

Daha sonra Adana Devlet Hastanesinin önüne gelindiğinde basın açıklaması okundu. Basın metnini SES Şube Başkanı Mehmet Akman okudu. Akman 2008'in herkese sağlık ve güvenli bir gelecek yılı olmasını dileyerek; "Sağlık ve sosyal güvenlik hizmeti devletin bir lütfu değil, tüm toplum fertle-

rinin doğuştan kazanılmış en temel insan hakkıdır. (...) Kamu sağlık kurumları özelleştirilmiş, sağlık hizmetleri piyasasının acımasız işleyişine bırakılmış bir ülke istemiyoruz. TBMM gündemindeki SS ve GSS Yasasıyla çocuklarımızı sosyal güvenlik hakkı kullanamaz hale getirilmiş, geleceği olmayan bir ülke bırakmak istemiyoruz. (...) 140 YTL üzerinde geliri olan her yurttaş prim yükümlüsü kılan, ödediğimiz vergiler yetmezmiş gibi toplumu ikinci kez vergilendiren, sağlık hizmetlerinin her aşamasını paralı hale getirmeyi hedefleyen Genel Sağlık Sigortasından vazgeçilmelidir" dedi. Basın açıklamasının ardından eylem sona erdirildi.

Y.E Mücadele Birliği / Adana

CEVİZLİ TEKEL İŞÇİSİNDEN ÖZELLEŞTİRMEYE KARŞI YÜRÜYÜŞ

Özelleştirmeye karşı yıllardır mücadele eden TEKEL işçisi yılmıyor. Özelleştirilmesi gündemde olan Cevizli TEKEL Fabrikası işçileri de, özelleştirmeye karşı eylemler. Geçtiğimiz hafta fabrika işgali yapan işçiler, 27 Aralık günü de kitlesel olarak Kartal Meydanı'na yürüdüler.

Sabahın erken saatlerinde fabrikanın 9 numaralı kapısı önünde toplanan işçiler, pankartları, dövizleri ve sloganlarıyla yürüyerek, TEKEL'in satılmasını protesto ettiler. Ballıca TEKEL Fabrikası'ndan da desteğe gelen işçilerin yanı sıra Kartal halkı, pek çok sendika ve sivil toplum örgütünden de gelen destekle başladı TEKEL işçisinin yürüyüşü. Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak yürüyüşteki yerimizi aldık.

Yürüyüş daha fabrika çıkışında iken ilk polis engeliyle karşılaştı. Yolun kapatılarak yürüyüşün yapılmasına izin vermeyeceklerini vb. söyleyen polisler, pankartın önüne geçerek yürüyüşü engellemeye çalıştılar. İşçiler ise önden sendika aracını sürerek arkasında beşerli sırayla yerlerini aldılar ve ilk engeli aştılar. İlk birkaç kilometrede sorun yaşamadan sloganlarıyla, dövizleriyle ilerleyen işçiler, merkezi, kalabalık bir noktaya geldiklerinde polisin ikinci engellemesiyle karşılaştılar. Yolun bir şeridini kapatarak yürüyen işçileri kaldırıma sürmek, kaldırımda sıkıştırarak yürütmek isteyen polise işçiler kulak asmadı. Kısa süreli bir arbedenin yaşandığı yürüyüş, öndeki kadın işçilerin polisi aşıp yürümesiyle devam etti. Yürüyüş sırasında bu sahne sık sık tekrarlandı ve sermayenin koruyucuları işçilerin kortejinin yanında kalkanlarıyla her fırsatta işçileri kaldırıma doğru itekleyerek tartışmalar yaşanmasına neden oldular. Ancak kaldırıma çıkmayı asla kabul etmeyen işçiler, kendi belirledikleri tek şerit üzerinden yürüyüşlerine devam ettiler.

"TEKEL Vatandır Satılamaz", "İş Ekmeğe Yoksa Barış da Yok", sloganları atan işçiler, alkışlar arasında da sık sık "Yıldırılmaz bizleri cezaevleri, Ölümüne direnir Tekel işçisi" diyerek marş söylediler. Coşkuyla devam eden yürüyüş, Kartal halkı ve esnafı tarafından alkışlarla karşılanıyordu. Endüstri Meslek Lisesi önünden geçerken de işçileri alkışlayan öğrenciler, okulun güvenliğinin saldırısıyla karşılaştılar. Güvenliğe aldırış etmeden alkış ve ıslıkla dayanışmalarını gösteren öğrencilere, bu defa da polisler müdahale ederek dağıtmaya çalıştılar. Okulun önüne

giderek öğrencilerle konuşmaya çalışan Tersane İşçileri Birliği'nden birisini gözaltına almak isteyen polise, kortejdeki devrimciler müdahale ettiler. İşçinin gözaltına alınmasına izin vermeyen devrimcilere bir anda saldıran polis, korteji dağıtmaya çalıştı. Kortejdeki kadın işçiler devrimcileri aralarına alarak polis saldırısından korudular ve polisin yürümeye izin vermemesi üzerine çok kısa süreliğine de olsa oturma eylemi yaptılar. Yürüyüş buradan Kartal Meydanı'na kadar sorunsuz, direngen ve coşkuyla devam etti.

Kartal Meydanı'nda TEKEL işçilerini siyasi partiler karşıladı. Biz de "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Emekçiler, Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" kuşlamaları yaptık.

Söz alan Tek Gıda İş Genel Sekreteri Mecit Amaç, Tekel'in özelleştirilmesiyle kaybedenin işçiler ve yoksul tütün üreticisi olacağını söyledi ve alanların ilk iş olarak fabrikaları kapatacağını, çalışanları sokağa atacağını söyledi. "Sigara fabrikalarının ardından yaprak tütün işletmelerine de sıra geleceği çok açıktır" diyen Amaç, Tekel'in halkın malı olduğunu söyleyerek onu korumanın boyun borcu olduğunu belirtti ve özelleştirmenin derhal durdurulmasını isteyerek, aksi takdirde yaşananların sorumlusunun TEKEL işçisi olmayacağını duyurdu. Biz de bu sırada "Emekçiler, Saldırlara Karşı İktidar İçin Savaşalım" pankartımızı açtık ve eylem sonuna kadar orada kaldık. Burada işçilerin pankartımızı sahiplenmeleri ve kendilerinin tutmaları görülmeye değerdi. İşçiler dağılırken biz alanda hala "Bütün İktidar Emegün Olacak" ve "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" sloganları atıyorduk. □



ESKİŞEHİR'DE SOSYAL GÜVENLİK VE GENEL SAĞLIK SİGORTASI YASA TASARISINI PROTESTO EYLEMİ

Eskişehir KESK Platformu üyeleri, 15 Aralık günü saat 13:00 de, Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısını protesto etmek amacı ile, Kızılay İşhanı önünden başlayıp, Hamam Yolu Yapı Kredi Bankasının önünde basın açıklaması ile sonlandırılan bir protesto eylemi gerçekleştirdi.

"ABD Defol Bu Memleket Bizim", "IMF'ye Değil Halka Bütçe" sloganlarının yoğunlukta atıldığı eyleme, bayram alış veriş yapmakta olan halk da alkışları ile destek verdi. Basın açıklamasını okuyan Eğitim-Sen Şube Başkanı Ali Paşa ŞANLI; hükümetin çıkarmaya çalıştığı bu yasa ile halkın ve tüm emekçilerin sosyal güvenlerinin paralı hale geleceğini belirterek, AKP Hükümetinin ısrarla halktan, emekçiden yana değil, IMF ve sermayeden yana uygulamaları tek tek devreye soktuğunu, kazanılmış hakların ortadan kaldırılırken, Taslak metinde, TBMM Başkanı ve Başbakanı şartsız aylık bağlama imkanı getirdiğini, emekliliği hak etmeyen milletvekillerine ve hak sahiplerine özel bir düzenleme ile temsil tazminatı adı altında aylık bağlanmak istendiğini söyleyerek, herkesin eğitimi ve sağlığı artık parası ölçüsünde alacağı için, toplumun bütün kesimlerini, bu yasalara karşı birlikte mücadele etmeye çağırıldı.

**İKTİDAR DIŞINDA HERŞEY HİÇBİR ŞEYDİR
ESKİŞEHİR MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU**

OPERASYONLARA ORTAK TEPKİ



Son süreçte, Kürt halkına karşı girişilen imha operasyonuna karşı, devrimci ve ilerçiler olarak, 29 Aralık günü, Taksim Tramvay Duranğı'nda bir basın açıklaması düzenledik.

"Operasyonlar Durdurulsun", "Kahrolsun ABD Emperyalizmi Ve İşbirlikçi İktidar" yazılı pankartımız,

"Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Operasyonlar Durdurulsun", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Bratiya Gelan", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Yaşasın Halkların Birlikte Mücadelesi" dövizlerimizle birlikte Mücadele Birliği, HÖC, Kaldıraç, Devrimci Hareket, BDSP, TÖP, ESP, PDD, ODAK, EHP, SDP, HKM, Partizan ve DİP Girişimi olarak toplandık.

"Kürt halkını yok edebileceklerini düşünenler yanılıyorlar. Kürt halkı bombalarla, katliamlarla yok edilemez(...)Ancak işbirlikçi iktidar 16 Aralık'ta başlattığı 25. Sınır ötesi operasyonla on yıllardır uyguladığı imha ve inkar politikasına hız vermiştir" diye başlayan basın açıklamasında, "25. kez Kürt sorununa nasıl bir çözüm düşündüklerini gösterdiler. Duymak isteyen rahatlıkla duyabileceği, görmek isteyen açıkça görebileceği kadar açıklıkta; 'Bizim bombalardan, kurşunlardan başka çözümlümüz yok' diyor işbirlikçi iktidar ve efendisi ABD emperyalizmi.

ABD emperyalizminin ve işbirlikçi iktidarın saldırıları sınır ötesinde ve sınırın içinde on yıllardır sürüyor. On yıllardır süren bu saldırılarda, İşbirlikçi iktidar ve ABD emperyalizmi hep birlikte oldular; birlikte hareket ettiler. Ne ABD'nin "yardımları" yenidir; ne sınır ötesi operasyon ilk kez yapılmaktadır. Ancak şu da bir gerçektir ki, bu ve benzeri tüm operasyonlar; Kürt halkının mücadelesini yok edememiş, Kürt sorununu da çözmemiştir. (...)Kürt halkı, bombalarla, katliamlarla yok edilemez. Baskılar, katliamlar, inkar ve asimilasyon, Kürt halkını ve mücadelesini yok edememiştir ve bundan sonra da yok edemeyecektir. (...)AKP ve Genelkurmayın Kürt sorununa ilişkin politikalarında bir farklılık yoktur. AKP de, Genelkurmay da aynı dülden, bombalarla, kurşunlarla konuşuyorlar. (...)Kürt halkının tüm kazanımları tasfiye edilmek isteniyor. (...)Düzen bütün unsurlarıyla topyekun bir savaş açmıştır. Hepsinin ortak düşmanı Kürt halkıdır; halklardır" dedik. Basın açıklamasını, "ABD emperyalizminin bölgeye müdahalesinin nedeni 'diktatörlükleri yıkmak, demokrasi ve özgürlük getirme' değil, tam tersine BOP ile bölgemize yerleşip, halkların kanı üzerinde dünya egemenliğini sağlama çabasıdır. Onların özgürlük, demokrasi dedikleri budur. ABD emperyalizminin politikalarının tek hareket noktası, emperyalist çıkarlarıdır. ABD emperyalizminin bugün için tercihi, Türkiye işbirlikçi iktidarı ve işbirlikçi Barzani-Talabani'dir. Kuşku yok ki, bu da her an değişebilir. Çünkü, ABD emperyalizminin literatüründe yalnız emperyalist çıkarları vardır ve her şey buna göre belirlenir. Fakat ABD emperyalizmi açısından hiç değişmeyecek olan, onun dünya halklarına düşman olduğudur. Geçen yüzyıl boyunca buna tanık olduk. 16 Aralık'ta buna tanık olduk ve ABD emperyalizmi yıkıluncaya kadar da buna tanık olacağız(...)Bu kanlı ittifakın saldırılarına karşı halkların kardeşliğini savunmak, halkların emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı birlikte mücadelesini savunmaktır. Halkların kardeşliği, halkların kurtuluşu, halkların özgürlüğü birlikte mücadele ile gelecektir" diyerek bitirdik. Basın açıklaması sırasında sık sık "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Operasyonlar Durdurulsun", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Biji Bratiya Gelan", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Yaşasın Halkların Birlikte Mücadelesi" sloganları atıldı.

İstanbul Mücadele Birliği Platformu

"Unutmayalım ki Türk, Kürt, Arap Kimliklerimizden Önce İşçi Emekçi Sınıfımızın Kimliğini Taşıyoruz..."

Merhaba güzel günleri kol kola, omuz omuza kuracağımız yoldaşlar.

Size kendimden biraz bahsetmek istiyorum. Oturduğum binaları boya yaparak güzelleştiren bir işçinin çocuğuyum. Boyacılığın sürekliliğinin olmamasından kaynaklı babam iş olduğunda çalışan, iş olmadığında çaresizce evde oturan bir işçiydi. Bu da bazen iyi, bazen kötü durumda olduğumuz anlamına geliyordu. Yani bir dönem ihtiyaçlarımız karşılanır, bir dönem ihtiyaçlarımız karşılanmazdı. Önceleri bu durumun babamın tembelliği olduğunu düşünürdüm, ona kızardım. Ani bir kalp kriziyle babamı kaybettik. Hiçbir gelirimiz yoktu. Kardeşimle beraber okuyorduk ve büyüdükçe ihtiyaçları artacak küçük bir kardeşimiz daha vardı. Yaşamımızı sürdürmek zorundaydık ve bu yüzden çalışma sırası annemdeydi. Annem ihtiyaçlarımızı karşılamak için bir işe girdi. Çok yoruluyor, eve yorgun argın dönüyor, sigortası ödenmediği gibi aldığı maaş da hiçbir ihtiyacımızı karşılamıyordu. Annemiz geçirdiğimiz zaman da çok kısa oluyordu. Sadece akşam yemeğini beraber yiyebiliyorduk. Sonra annem uykuya, biz ders çalışmaya. Öyle ya önümde üniversite sınavı vardı.

okuyunca daha rahat olacaktım. Bir işim, düzenli maaşım olacaktı. Üniversite kurtarıcıydı. Annemle babam okumadığı için biz böyle yaşıyorduk bana göre. Sınav geldi çatı ve sınavı kazanmadım. Hayal kırıklığı, boşluktaymışım gibi bir ruh hali ve uzun süre devam edecek sıkıntılı yaşamımız.

Peki ne için yaşayacaktım ve bundan sonra ne yapacaktım? Her insan yaşam şartları zorlandığı için düşünmeye başlar ya, bende de öyle oldu. Daha önceden "devrim, sosyalizm" gibi kavramları duymuştum, ama anlamlarını-derinliklerini bilmiyordum. Bu kelimelerin ne anlam geldiğini öğrenmek için dergileri, gazeteleri karıştırmaya başladım. Bu tür sohbetler duyduğumda kulak kabartıyordum. Sonra karşıma siz çıktınız. Bu hayatımın dönüm noktasıydı. Bire bir görüştüğüm yoldaşların söyledikleri olsun, yazdıklarınız olsun, sistemi her defasında biraz daha kavramamı sağlıyordu. Okudukça, yaşadığımız sorunların bütün emekçi ailelerinin sorunları olduğunu, ailelerimizin ne kadar çalışsalar da bu sistemde daha iyi şartlarda olamayacağını anlamaya başladık. Üniversitenin "ekmek kapı-

si" olmadığını, okusak bile kimin hizmetinde olacağımızı, eğitim sisteminin çarpıklığını, insan ilişkilerinin nasıl basitleştirilip-yozlaştırıldığını, birilerinin işçi emeğini sömürerek nasıl zenginleştiğini, bu zenginliğin nasıl biriktiğini anlayabiliyorduk.

Bir yanda Irak'ta ve dünyanın her yerinde her gün katledilen insanlık, göçük altında kalan maden işçileri, yoksulluktan-açlıktan ölen çocuklar ve eve yorgun dönen anne; öte yandan gününü gün eden, bir giydiğini bir daha giymeyen, her şeyimizi çalan burjuvalar ve kapitalist sistem. "Neden böyle?" sorusunun yanıtı açıktı: Tekelci kapitalist sistem. Peki "ne yapmalı"ydı? Bana ve bize düşen görevler neydi? Nerede olursak olalım her şeyden önce okumak ve daha fazla okumak. Bilinçlenirken bilinçlendirmek, kendimizi sürekli yenilemek. Atacağımız her adımda devrimi düşünmek, yeteneklerimizi keşfetmek, bunları devrimin lehine geliştirmek ve en önemlisi örgütlenmek. İşçi sınıfını ve emekçileri kurtuluşa götürecektir, emeğin iktidarını kuracak, emeğin altın çağını yaşatacak leninist safalarda örgütlenmek.

Unutmayalım ki Türk, Kürt, Arap kimliklerimizden önce işçi emekçi sınıfımızın kimliğini taşıyoruz. Yaşasın işçi sınıfı ve kuracağımız komünist dünya!

**YAŞASIN TÜRK-KÜRT-ARAP
HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

Antep'ten Genç Bir Leninist

"KANIMIZI EMEN PATRONLARIN SÖMÜRÜ DÜZENİNİ YIKACAK OLAN BİZ İŞÇİLERİN KAZANACAK BİR DÜNYASI VAR..."

Ben 22 yaşında bir tekstil işçisiyim. Tekstil sektöründe çalışma koşullarını Mücadele Birliği'nin yürek işçileri ve okurlarıyla paylaşmak istedim. Yaklaşık 80 işçinin çalıştığı bir atölyede çalışıyorum. Mesai sabah 08.00'de başlayıp akşam 20.00'e kadar sürüyor, günde 12 saat çalışıyoruz. Çalışma koşullarımız günün büyük bir bölümünü aynı ortamda geçirmemize rağmen özellikle işçi arkadaşlarımızın zihinsel ve düşünsel olarak gelişip bilinçlenmesine engel olmaktadır. Sohbet ve ilişkileri genel olarak cinsellik odaklı konuşmalar. Kapitalist kültürün sunduğu yerli dizileri seyrederek umutlarını, özlemlerini bunlara göre özenerek, yaşadıkları, baskıları-ezikliği bastırarak kendi sorunlarına çözüm aramaktan uzak kalarak geçiyor. Hayatımızın çoğunu aynı iş koşullarında geçirmemiz, soluduğumuz nefesin bile aynı olması toplumsal olaylara yabancı kalmamız, aile baskısının yanında toplumsal baskının ortasında kalmamız... İşçilerin kendilerinde olmayan özgüvenlerini umutsuzluğa, onları yozlaşmaya ahlaki olarak çürümeye sevk ederken, kendi iç dünyasıyla hesaplaşıp yaşamını yaşadığı ortama göre yönlendirmek zorunda kalıyor.

Kölelerden hiçbir farkımız olmayan biz işçiler, çalıştığımız zaman yarı tok, çalışmadığımız zaman kendi ihtiyaçlarımızı borçlanarak karşılamak zorunda kalıyoruz. Umudumuzu geleceğimizi şans oyunlarına bağlıyorlar. İddia vb. gibi oyunlar sistemin işçilerin ellerindeki son kuruşu alma ve bu oyunlardan binlerce YTL rant etmesini sağlayıp, işçileri de bu oyunlara bağlayıp sistem içinde hapsolmelerini sağlamaktadır. Bilinçsizce geleceğe karamsar bakmamız, işsiz kalmaktan korkmamızdan kaynaklanıp, şahsi çıkarlarımızı düşünüp hareket etmemiz kapitalist sömürü düzeninin bizleri ne kadar olumsuz etkilediğini, kendimize ne kadar yabancılaştırdığını, çürütüğünü gösteriyor.

Patronların bize istedikleri tavırları takınmaları, istedikleri zaman işgününü uzatmaları, mesaiyi bırakıp mesai parası vermemeleeri vb. olaylara karşı hiçbir şey olmamış gibi davranmamız, olaylara kayıtsız kalmamız, duyarsız olmamız; buna ek olarak tekstil sektöründe 2-2,5 milyon işçinin çalıştığı halde bunlardan 25 bin emekçinin sendikali olması, tekstil işçileri olarak dağınık örgütsüz olduğumuzu göstermektedir. Atölye sahibinin işini genişletip büyütmesine karşın biz işçilerin yaşam koşullarının hep aynı kalması hatta daha da kötüye gitmesi aldığımız aylık ücretin (bu işçiler arasında değişiyor) kirayı, gıdayı, yaşamsal ihtiyaçlarımızı bile karşılayamaması, yaşam koşullarımızın ne kadar kötü olduğunun bir göstergesidir. Çalışma koşullarımız birey olarak tek tip insan yaratmaya, düşünmeyen-araştırmayan-gelişmeyen-umutları olmayan bir makine insan yaratmaya göre şekillenmiştir.

Peki biz işçiler olarak bu kadar aşağılanmaya, dışlanmaya, hayattan kovulmamıza, cevabımız ne olmalıdır? İlk önce kendi kendimize sormalıyız. Neden, ne için yaşıyoruz? Yaşamdan beklentilerimiz nelerdir? Emegimizle-ürettiğimizle yoksulluğa, sefalete, açlığa, yozlaşmaya itiliyorsak bunlara karşı nasıl hareket ediyoruz. Kendi sorunlarımıza ve iş arkadaşlarımızın sorunlarına, toplumda yaşanan çelişiklere, olaylara karşı kendimizi ne kadar sorumlu hissediyoruz.

Bana dokunmayan yılan bin yaşasın misali mi yaşıyoruz. Yoksa bu yılanın hayatın her alanında bize, çevrediklerimize-sevdiklerimize her saat her dakika dokunduğunu, kanımızı emdiğini biliyor muyuz? Bunun nedeninin kapitalist sömürü sisteminin olduğunun bilincinde olup, yaşadığımız hayat koşullarını (tabii ki buna yaşam dersek) değiştirmemiz gerektiğini düşünüp mü hareket ediyoruz?

Yaşadığımız acıları, yoksunlukları yıkıp; düşlediğimiz hayallerimizi, umutlarımızı gerçekleştirebilmemiz için mücadele etmemiz gerekiyor. Burjuvazinin, toplumdaki herkesin yaşamından mutlu olduğunu göstermesi, bunu medyayı kullanıp topluma yaymasına karşın biz işçiler kendi kültürümüzü sanatımızı işçi arkadaşlarımıza, sakin anlaşılır bir dille anlatamıyoruz. Bilinçlenip bilinçlendirmemiz temel görevimizdir.

Biz çalışıp aç kalırken, bizi sömüren patronlar her şeye sahipken, neden biz yoksuluz, neden onların bir cep telefonu bizim bir aylık maaşımızdan fazla. Hiç birimizin sosyal bir hakkı yok; kendimiz, yakınımız hastalanıp tedavi masraflarını karşılamak için borçlanıyoruz. Birimizin gözünün bozulmasına, birimizin psikolojik sorunlar yaşamasına vb sebep olan, bizleri ölüme sürükleyen sömürü sistemini yıkıp yerine kendi iktidarımız olan demokratik halk iktidarını kurabilmek ve sosyalist toplumsal sistemi zafere taşıyabilmek için bilinçlenip örgütlenmemiz gerekiyor. Bunun yanında devrimci sanat olarak gelişmek, sağlam bir ideolojik-politik teori için marksist-leninist kitaplar okumak, en önemli noktalardan biri de kendiliğinden sisteme karşı olan kinimizi öfkemizi örgütlü-kotektif-disiplinli bir güce dönüştürebilmek gerek. Bunları yapabilirsek, çürümüş burjuva kapitalist sistemin yıkılışı o kadar hızlı olacaktır.

Hiç birimizin kaybedecek birşeyi yok. Çünkü var olan düzen her şeyimize el koymuş durumda. Emegimize, kültürümüze, sanatımıza bizi biz yapan her şeyi bize yabancılaştırmış; her birimizden bir parça alıp ayakta durabilen, kanımızı emen patronların sömürü düzenini yıkacak olan biz işçilerin kazanacak bir dünyası var. Açlığın yoksunluğun savaşların, sefaletin olmadığı bir dünya yaratmak, kendi ürettiğimizle yaşayabilmek, kültürümüzle-sanatımızla yani sosyalist toplumu kurmak, kapitalizmi yıkmak için bütün işçiler birleşelim; son savaşa hazır olalım.

Savaşa hazır olabilmemiz için düşmanın güçlü ve zayıf yanlarını bilmemizin yanında; sağlam proleter bir disiplinimizin olması lazımken zafere ulaşabilmemiz kapitalist sömürü düzenini yıkmamız için araç ve yöntemlere ihtiyacımız var. Burada işçiler arasında devrimci işçi komiteleri kurup, yığınları yönlendirebilecek harekete geçecek çalışma gruplarını yaymalıyız. Leninist kadrolar tekstil işçileriyle bağ kurup işyeri komiteleri kurup bunların aracılığıyla mahalle komitelerini yaymalı, Leninist Partinin politikalarını usandıran anlatıp onları örgütlemeliyiz.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
SAVAŞA SAVAŞA KAZANACAĞIZ!**

Adana'dan Leninist Bir Tekstil İşçisi

ESKİŞEHİR'DE LİNÇ GİRİŞİMİ

Merhaba Mücadele Birliği okurları, F tipi cezaevlerinin açılması, 19 Aralıkta 2000'de cezaevine yönelik hayat kurtarma operasyonu adı altında 4 gün boyunca süren katliamların neden yaşatıldığını insanlara anlatmak için 19 Aralık'la ilgili Eskişehir'deki devrimci ve ilerici güçler olarak bir panel düzenlemeye karar verdik.

Panelin çağrısını yapmak ve kitlelere duyurmak için bir çağrı metni hazırladık. Eskişehir Adalar ve Hamamyolu'nda saat 14.00'de dağıtma kararı aldık. 28 Aralık Cuma günü saat 14.00'de Eskişehir Hamamyolu'nda çağrı metni dağıtımına başladık. 5 dakika sonra sivil polislerin müdahalesiyle karşı karşıya kaldık. Bu çağrı metninin yasal olduğunu ve müdahale edemeyeceklerini söyledikten sonra çağrı metnini dağıtmaya devam ettik. Gittikçe çoğalan sivil polisler sürekli müdahale etmeye çalışıyor ve halkı bize karşı kışkırtıyorlardı.. Biz, "olayı provoke ediyorsunuz" diye uyarılarda bulduk ve halka dönüp ajitasyon yapmaya başladık. Bizi dinleyen kitleleri bize saldırtmak için, "bunlar PKK'lılar; bunlar vatan hainidir" deyip bize vurmaya başladılar. Diğer arkadaşlarımızı da, "sen kavgayı karışmışsın" diyerek almaya çalışan sivil polisler, bu arkadaşlarımızı linç ettirmek için tekmeleyerek kitlenin arasına ittiler. Sonra da "Sizi, biz kurtardık. Biz olmasaydık, linç edilerek ölecektiniz" demeye başladılar. Biz, sizi 19 Aralıktan, Çorum'dan Maraş'tan tanıyoruz. Son günlerde yaşanan sınır ötesi operasyonlar ve kitleleri linçe teşvik etmeleri, aslında katliam demektir.

Yaklaşık 30 saat tutulduğumuz gözaltı süresince, içeride de saldırılara maruz kaldık. Burada da gerekli devrimci tavrı gösterdik. Adliyeye çıkarılırken, robokopların, eğitimli köpeklerle beraber kalabalık haldeki çevik kuvvetlerle önlem aldıklarını gördük. Mahkeme sonucunda 301. maddeden tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldık.

Kürt halkına karşı başlatılan yapılan saldırı ile içeride sisteme karşı gelişen gelişebilecek tüm eylemleri engellemek için, devletin bu saldırılarının daha da artarak devam edeceğini biliyorduk. Fakat hiçbir saldırı ve katliam bizi devrim yolumuzdan alıkoyamaz. Bizler Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğini örererek, mücadelemizi kararlık ve devrimci irademizle yılmadan devam ettireceğiz.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Eskişehir Mücadele Birliği Platformu

ESKİŞEHİR'DE LİNÇ GİRİŞİMİNİ PROTESTO EYLEMİ



Eskişehir'de, 29 Aralık Cumartesi günü, ESYO (Eskişehir Sivil Yerel Yönetimler) kurumunda saat 14:00'de, 19 Aralık katliamını yaşayan tanıklarından dinlemek için düzenlenen panelin bildirisini dağıtmak için, 29 Aralık Cuma günü Hamamyolu'nda yapılan bildiri dağıtımını yapanlara düzenlenen linç girişimini protesto etmek amacıyla, 29 Aralık günü, Adalar Migros önünde yaklaşık 100 kişinin katıldığı bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganlarının atıldığı basın açıklamasında; Kürt halkına yapılan saldırıların ve Türkiye genelinde yaygınlaştırılmaya çalışılan linç girişimlerin biri de, emekten yana olan devrimci demokrat insanlara karşı yapıldığı, çünkü emekten yana olan insanların, açıklanan asgari ücret ve çıkarılan yasalarla, yükselen tepkilerini bastırmak amacıyla bu saldırıların gerçekleştirildiği ve gerçekleştirileceği söylenerek, bu saldırılara karşı emekten yana olan herkesin alanlara akmasının gerektiği söylenerek basın açıklaması sonlandırıldı.

FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA!

Eskişehir Mücadele Birliği Platformu

Bir yılı daha geride bırakırken devrim ve komünizm için daha büyük umutlarla doluyuz. Geçtiğimiz yılda yeni evresindeki emperyalist-kapitalist sistemin yıkım ve sosyalizmin daha güçlü adımlarının sarsıntılarıyla dolu geçti.

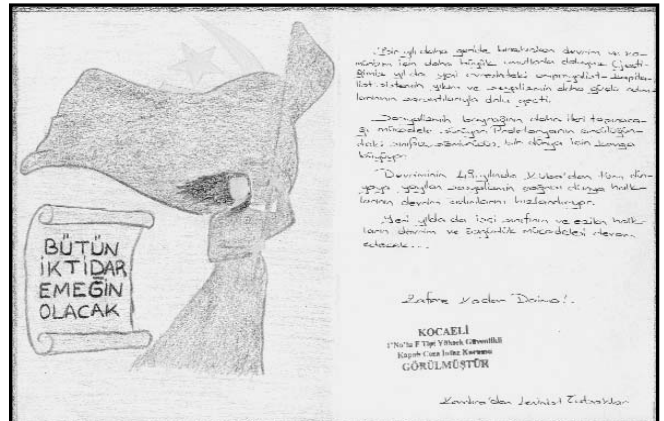
Sosyalizmin bayrağının daha ileriye taşınacağı mücadele sürüyor. Proletaryanın öncülüğündeki sınıfsız, sömürsüz bir dünya için kavga büyüyor.

Devrimin 49. yılında Küba'dan tüm dünyaya yayılan sosyalizm çağrısı, dünya halklarının devrim adımlarını hızlandırıyor.

Yeni yılda da işçi sınıfının ve ezilen halkların devrim ve özgürlük mücadelesi devam edecek...

Zafere Kadar Daima!...

Kandıra'dan Leninist Tutsaklar



“EĞER İNSANLIĞIN ÇOĞUNLUĞU İÇİN ETKİLİ OLACAĞIMIZ YERİ SEÇMİŞSEK HIÇBİR YÜK BİZİ KAMBURLAŞTIRAMAZ”

Yönetenlerin eskisi gibi yönetemediği ve yönetilenlerin eskisi gibi yönetilmek istemediği, sermaye gruplarının birbirine düştüğü, emperyalist tam ilhak politikalarına karşı emekçi-yoksul halkların devrimci kitle eylemlerini yükseldiği bir dönemden geçiyoruz. Kapitalizmin çöküşü, sosyalizmin yükseliş çağı olan, sosyalizmin bütün pencerelerden bize baktığı bu “Yeni Evre” sürecinde, uzun tarihsel dönemlerde görülen olay ve olgular, çok daha “Kısa Tarih”lerde yaşanıyor.

İşçi, emekçi ve ezilen yoksul halkların öfkesi patlama noktasına gelmiştir. Bu patlamalardan doğacak kıvılcımları yangınlara ayaklanmalara dönüştürmek büyük önemdedir. Bu ayaklanmaları devrim yoluyla işçi sınıfının iktidarıyla taçlandırarak olan önemli unsurlardan biri olan Leninist kadroların önemi, yüz kat bin kat daha da artmıştır.

Devrimciler açısından, eski çalışma biçim ve yöntemlerini asla kaldıramayacak olan bu “Yeni Evre” süreci zor dönemin devrimcisi olmayı gerektirir. Bundan hareketle biz genç yoldaşların, yoldaş adaylarının bir an önce atmamız-aşmamız gereken bazı geri alışkanlıklar ve tamamlamamız gereken bazı eksiklikler olduğunu düşünüyorum.

Emperyalizmin can çekişen, çürüten kapitalizm olduğunu biliyor ve konuşmalarımızda da bunu sık sık dile getiriyoruz. Ama insanlarla konuşurken sürekli onları eski bilinçlerine göre değerlendiriyor ve geri yanlarını ön planda tutuyoruz. Konuşuklarımızı bazen insanları mahkum ediyoruz, hatta bundan dolayı hemen kimi insanları mahkum ediyoruz. Unutulmaması ve kavranması gereken şu ki; çürüten kapitalizm tek başına çürümüyor, yıkılışını geciktirebilmek için kendisiyle birlikte toplumu da çürütmeye, yozlaştırmaya, beyinleri alıklaştırmaya, biriken öfkeyi-enerjiyi, dikkati farklı yönlere akıtmaya çalışıyor. Medya, magazine-tüketim kültürü, ezberci eğitim, şovenizm, fuhuş, uyuşturucu vb. bütün yollara başvuruyor. İnsanları “düzen” sınırları içerisinde şekillendirmeye, tektipleştirmeye çalışıyor. Komünist bir toplumda yaşamıyoruz ki insanlar kendilerini çok yönlü geliştirebilsin, bencillik yerine paylaşmayı özümlesin. Öyle olsaydı, zaten biz devrimcilere ihtiyaç olmazdı.

Verilen mücadelenin en önemli yönlerinden biri de insanlığın çölleşmesini önlemek, kurtuluşunu gerçekleştirmektir. Bu yüzden insanların “göreceli” bu durumuna aldanmadan değişimin dönüşümün gücüne inanarak gereken emeği vermeliyiz.

Bunlardan farklı durum da iletişim kurduklarımızın bir iki konuşmada örgütlenmelerini bekliyoruz. Bir ajitasyon, iki propandayla insanlar örgütlenbilseydi şimdiye kadar sayımızın yüzbinleri bulması gerekirdi. Tanıştığımız zamana kadar, insanlar burjuva kültürle ve onun yarattığı uzun yılların alışkanlıklarına göre şekilleniyorlar. Bu alışkanlıklar ete kemiğe bürünüyor, değişime-yeniye karşı bir direnç oluşturuyor. Bu alışkanlıkların atılıp devrim saflarına katılımı sağlama, bizim onlarla geçireceğimiz zamanın yoğunluğuna, verimli kullanımına, yapacağımız eğitim çalışmalarına, insanlara devrimi ve gerekliliğini hissettirebilmemize bağlıdır. Bu alışkanlıkların atılması elbette kolay değil. Zaman ve yoğun emek ister. Ama leninist olmak sabırlı olmayı ve gerekli özveriye göstermeyi gerektirir.

Bulduğumuz ortamda güzel konuşuyor, dinleyenler üzerinde olumlu etkiyi bırakabiliyoruz. Ama bu sadece o ortamla, konuşulanlarla ve o anla sınırlı kalmamalı. Devrimcilik “güzel söz söyleme” sanatı değildir. Elbette ki doğru, etkili ve güzel konuşmak önemlidir; ama bu nihai amaca hizmet etmeli, o ortamda tanıştığımız ve konuştuğumuzdan etkilenen kişilerle bir daha görüşebilme fırsatını yaratmalı, bunu sağladıktan sonra mutlaka onları aramalı, seviyeli ve sürekli bir ilişki yakalamalı, onları devrimcileştirmeliyiz.

Sadece görev adamı olmamalıyız. Yani sadece bir iş verildiği zaman yapan, memur zihniyetli, girişkenlikten yoksun bireyler olmamalıyız. Nerede bir eksiklik yapılması gereken bir iş varsa bu konuda gönüllü olmalı ve eksikliği ortadan kaldırmaya çalışmalıyız. Cep telefonu gibi sadece şarj edildiği zaman çalışan, şarj bittikten sonra tükenen ve bir daha şarj olmaya ihtiyacı olan devrimci kabul edilemez. Yoldaşlarımız yanımızda olmadığı zaman da kendimizi kolektiften, devrim davasından sorumlu hissetmeliyiz. Hepimiz önümüze, kitleler sokağa akarken, onları iktidarı fethetmeye yönelten devrimin “yönetici kadroları” olmayı koymalıyız. Teoriyle pratik arasındaki ilişkide de bazen hataya düşüyoruz. Kimileri ben bilgi birikimimi (teoriyi) tamamlamadan(!) kimseyi etkileyemem, harekete geçemem diyor. Kimileri de pratik daha önemli, insanlara ulaşmamız lazım, okurken onlara ulaşamayız deyip okumayı, araştırmayı, kendine emek sarf etmeyi ihmal edebiliyor. Teori önemlidir. Teori (bilimsel sosyalizm) proletaryanın devrimci silahıdır. Yol göstericisidir. Ezilen halklara kurtuluş yolunu gösterirken ve bu yolu örgütlerken teoriye ihtiyacımız var kuşkusuz. Ama Marx’ın dediği gibi teori kitlelerle buluştuğu zaman maddi bir güç olur. Okuduklarımızı, öğrendiklerimizi kitlelere ulaştırmazsak onun bir anlamı olmaz. Ama bunun sınırı yoktur. Belli bir doyunluğa geldikten sonra harekete geçme(!) kesinlikle yanlıştır ki öğrenmenin sınırı yoktur. Hiç birini diğerinin önüne koymamalı örgütlenirken örgütlemeli, örgütlerken örgütlenmeliyiz. Kitlelerden öğreneceğimiz çok şey var. Bunlar bizim için önemli deneyimler oluşturuyor. Bilincimizi, duygularımızı diri tutmak kendimizi geliştirmek için sürekli okumak ve bunları paylaşmak, kitlelere taşımak durumundayız.

İlk adımlarımızı atarken, içimizde eskiyle yeni çatışırken bazı noktalarda tereddütlerimiz olabilir. Acaba yapabilir miyim düşüncesi zihnimizi meşgul edebilir. Örgütlü olmadan önce yaşadığımız süre içerisinde edindiğimiz bazı geri alışkanlıklar, düşünce tarzları, bizi sarıp sarmalamaya, ete kemiğe bürünmeye çalışıyor olabilir. Bu çatışmanın yaşanması doğaldır. Burada son sözü Karl Marx’a bırakıyoruz:

“Eğer insanlığın çoğunluğu için etkili olacağımız yeri seçmişsek hiçbir yük bizi kamburlaştıramaz. Çünkü artık o herkesin adına ödenen bir bedeldir; artık tadına vardığımız şey yoksul, kıstı bencille bir sevinç değildir. Mutluluğumuz milyonlara aittir; eylemlerimiz sessiz sedasız ama sonsuza dek etkisini sürdürecektir ve küllerimizi soylu insanların çakmak çakmak gözlerinden akan yaşlar ıslatacaktır.”

Antep’ten Bir Leninist

NARLI OVASINDA KURULAN ÇEVRE DÜŞMANI FABRİKALARA KARŞI ETKİNLİK

Narlı ovasında kurulan ve çevreyi tehdit eden çimento fabrikaları ve çöp arıtma tesislerinin kapatılması için mücadele sürdüren Narlı halkı tarafından kurulan Narlı Çevre Koruma ve Kültür Derneği (Nacev) tarafından Narlı'da bir etkinlik düzenlendi.

Düzenlenen etkinliğe Maraş'ın Pazarcık ilçesine bağlı Narlı Belgesi'nde ve çevre illerde faaliyet gösteren birçok sivil toplum örgütü ve dernek de katılarak desteklerini sundular. Maraş katliamında hayatını kaybedenler nezdinde, yaşanabilir bir dünya için ölümsüzleşmiş tüm insanlar için yapılan saygı duruşunun ardından dernek başkanı E.elif ÜYÜKLÜ tarafından yapılan açılış konuşması ile etkinlik başladı. Üyüklü, konuşmasında ovada kurulan çimento fabrikaları ile çöp öğütme tesisleri ve taş ocaklarının çevreye verdiği zararları ve bu zararlar- dan bölge insanının etkilenmemesi için verilen mücadeleyi anlattı.

Dernek başkanının ardından çevre mücadelesinde sembol haline gelmiş olan Bergama direnişinin aktif isimlerinden olan bir Bergamalı, Oktay KONGAR, söz alarak, etkinlik girişinde jandarmanın bazı gençlerden kimlik sorduğunu ve isimlerini not aldığını gördüğünü anlattı ve "Jandarma suç işlemektedir. Hiç kimse düşüncelerinden dolayı fişlenemez" diyerek sözlerine başladı. Bu esnada salondan "Baskılar Bizi Yıldırıramaz" sloganları yükseldi. Alkışların ardından Kongar sözlerine şöyle devam etti: "Maraş'ta, Sivas'ta, Elbistan'da ve daha birçok olayda bedel ödeyen hep bizlerdik. Sistem bizi salonlara mahkum etmeye çalışıyor. Halktan korkuyorlar. Şirketler hak arayanlardan korkuyor ve bu yüzden onlara saldırıyorlar. Narlılılar! Eylem yapın. Yürüyüşlerle, meşalelerle o fabrikaların etrafını kuşatın. Güvenlik güçlerine sesleniyorum: Patronların çıkarlarını korumaya çalışmayın..." Bu sözlerin sonunda salondaki Narlı halkı sık sık "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" ve "Sanko, Kıpaz Ovamızdan Defol" sloganlarını haykırdı.

Narlı ovasına açılan ve çevreyi kirleten fabrikalara karşı açılmış davayı yürüten Avukat Mehmet Horuş sahneye gelerek katılımcılara, süren davanın hukuksal boyutu ve mevcut işleyiş hakkında bilgi ver-

di. İzleyenlerden gelen soruları da yanıtlayan Horuş "Söz konusu fabrikaların bu bölgeye açılmış olması dahi içinde yaşadığımız sistemin çarpıklıklarının bir göstergesidir. Sanko Holding'in çimento fabrikasına inşaatı bitmediği halde deneme izni verildi; ki bu yasa dışı bir durumdur. Taş ocağında patlatılan her bir dinamit ise bölgeden geçmekte olan Doğu Anadolu fay hattını tetikleyebilecek bir risktir" diyerek, sözlerini şöyle tamamladı: "Bu mücadele manzara bozulur diye verilmiyor. Tarihimiz ve kültürümüz yok ediliyor. Bizim bir avuç toprağımız ya da bir tek çocuğumuzun sağlığı, onların fabrikalarından daha değerlidir. Çevre davalarının bir özelliği vardır. Bu davaları avukatlar değil, halk kazanır. O yüzden bu mücadeleye sizler sahip çıkmalısınız."

Konuşmaların ardından etkinliğe gelen mesajlar okundu. Çeşitli kurum ve dernekler gönderdikleri mesajlarda çevre mücadelesinin gerekliliğinden ve Narlı halkının bu davayı sürdürmesi gerektiğinden bahsederek onların yanlarında olduklarını dile getirdiler. Yine etkinliğe gönderdiği mesajla katılan Ayışığı Sanat Merkezi, Narlı Halkı tarafından verilen bu mücadelenin haklılığına değinerek, bu davanın aslında ezilen halkaların ve emekçi sınıfların davalarından kopuk olmadığına, tam tersine bütün bu mücadelenin aslında aynı ortak düşmana, yani sermaye sınıfına karşı verildiğine dikkat çekti ve tek çözümün dünyadaki tüm değerleri var eden emekçilerin, çevreyi ve doğayı hiçe saymayan kararlar alabilmesi için yönetimi de ele geçirmeleri olduğunu belirtti. Ayışığı Sanat Merkezi, mesajını mücadelelerinin sonuna kadar Narlı Halkının yanında olacağı sözünü vererek tamamladı.

Konuşma aralarında Bölgedeki yerel gruplar sahne alarak etkinliğe katılanlara müzik dinletileri sundular. Konuşmaların sonrasında ise Narlı bölgesinde yetişmiş bir müzisyen olan Cemile SÖNMEZ ve konuk olarak katılan Reşo, sundukları dinletiler ile Narlılıları eğlendiren konuşmalarında verdikleri mesajlarla da bu mücadelenin haklılığına ve sonuna kadar sürdürülmesi gerekliliğine değindiler. Etkinlik, yine yerel bir ekip olan Grup Ozanlar'ın halay parçaları ile sona erdi. □

"Devrim Çocukların Bize Parlayan Gözlerle Bakışı... Onların Mutluluğunu Görebilmenin Verdiği Sevinci Yaşamaktır..."

Devrim, afacan bir çocuk gibidir. Bazen bizi çileden çıkarır, bazen sabrımızı zorlar. Ama o çocuğun parlayan gözlerle bize gülüşünün verdiği huzur hiçbir şeye değişilmez, bu devrimden sonra yaşanacak huzur ve mutluluk gibidir.

Devrim anamız babamız gibidir. Çok çetin yollarda yürürken önümüze çıkan engeller dağlar gibiyken, onun varlığını bilmek ona ulaşma isteği ve arzusu bize güç verir. Tıpkı ana babamıza sığındığımız zaman bizi koruyup, anlayıp bize bunları aşacağımıza inandıklarını göstermeleri gibi. Ve yeniden ayağa kalkarız. Bunu başaracağımıza daha çok inanarak kendimize daha da çok güvenerek.

Devrim, sevdiğimiz gibidir. Bazen çok naz yapar. Ona kolay ulaşmamıza izin vermez. Onun için mücadele etmemizi ister. Ve çoğu zaman bizi tahmin bile edemeyeceğimiz sınavlardan geçirir. Tüm bunları göğüs-

lediğimizi, pes etmediğimizi görünce de bize sınıksız sarılır. Sevgimize sevgi, gücümüze güç katar.

Devrim, yoldaşımız gibidir. Ona en çok ihtiyacımız olduğunda kendisini yanımızda buluruz. "Ben hep buradayım, senin yanıdayım" der bize. Ve asla yıkılmamıza, umutsuzluğa kapılmamıza izin vermez. Çoğu zaman mutluluğumuzun kaynağı (devrimin) her zaman bizimle olduğunu bilmemizdir. Dünyanın neresinde olursak olalım.

Devrim, dünyada yaşanan açlığa, zulme, savaşlara ve tüm iğrençliklere karşı durabilmektir. Bunları yok edeceğimize olan inancımızdır, duyarlılığımızdır. Tüm insanlığın kurtuluşu adına mücadele etmektir.

Devrim, tüm çocukların bize parlayan gözlerle bakışını kahkahalarla gülüşünü hiçbir şeye değişmemektir. Onların mutluluğunu görebilmenin verdiği sevinci yaşamaktır.

Devrim, bizim hayatımızdır. Ondandır vaz-

geçmemiz, yoldaşımızı yarı yolda bırakmak, sevdiğimizize ihanet etmek, tüm çocukların acılarına göz yummak, o acıların yaşanmadığını varsaymaktır. Bu da -pek- onurlu bir yaşam değildir. Devrimden vazgeçmek, kendi hayatımız başta olmak üzere her şeyden vazgeçmek demektir.

En kötüsü de devrimden vazgeçmek, bizi doğduğumuz andan itibaren sömürmeye başlayan, kanımızı emen, bizi insan yerine koymayan sadece onların parasına para katabilen bir sürü durumuna getirmelerine izin vermektir. Bu hepsinden daha da aşağılayıcıdır. Onların bu şeyleri yapmalarına izin vermek, bunların değişmesi için hiçbir şey yapmamaktansa ölmek daha da onurludur.

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ!

Eskişehir'den Mücadele Birliği Okuru
Bir Sağlık Emekçisi Adayı